

avgust 2020

Leto 2020

Jadransko morje

1. avgust 2020, sobota

Luka Vela - Murter, Hrvaška

Ponoči ni bilo sapice, zjutraj tudi ne. Po obvezni kavici se odpraviva na izlet na Dalmato. Spet na kavico. In enega ta-kratkega. Hja, to so dalmatinske navade, ki jih ne srečaš nikjer drugje na svetu. Špirit se na barkah ne pije, če pa se že, se zvečer. Pa se prilagodi lokalnim običajem. Če se jim povsod po svetu, se spodobi, da se jim tudi pri Hrvatih.

Iztok nama na Dalmati priskrbi telefonsko številko švajs mojstra. Včeraj je bilo namreč karkoli se zmeniti po sistemu "vaš broj dobili smo preko interneta" mission impossible. Danes je svet lepši, pogovor se začne "vaš broj dao nama je taj-i-taj" in odgovor na drugi strani etra je takoj "nema problema". Bomo videli, če bo tudi štimalo.

Ne čvekamo dolgo, ko se poleg nas sidra legendarna Skokica. Skupina modrih mornarčkov se takoj poveča še za Mirana in Zlato. Na žalost pa ne klepetamo dolgo, Zlati se mudi domov, meni se mudi popravljat davitse, a pogovor je prijeten kot je z njimi vedno.

Potem pa v akcijo. Piše se prvi dan feragoste, sobota je in ura je popoldanska. In nahajamo se v Dalmaciji, tega pa sploh ne gre pozabiti! Ko Vesna izpred ladjedelnice pokliče mojstra, s katerim smo (kao) dogovorjeni, z vprašanjem, kam naj se privežemo, je odgovor precej nepričakovan: "ma, di očete, nimam ja vrmena da vas učim di sam!". Spogledava se in greva pač nekam na razlupan pomol poleg zoglenele ladje in pred potopljeno lesenjačo. Zraven je še zgorel travel lift, hmmm...

Pa prileti možakar "šta vi tu?". A-joj... Poveva, pogleda in odgovori "nema problema". Končno nekaj spodbudnega. Samo on ne bo nič delal, en drugi naj bi prišel. In pride, pogleda, gre po švajs aparat, s tepihom zaščiti trup, zašvasa, kar je za zašvasati in odide. Mesa finita. V soboto popoldne. Plačamo naj šefu (ki se je vmes prišel opravičiti za aroganten odgovor na telefonski klic - pod hladilnikom je ležal in voda mu je kapljala na nos, ko ga je šraufal in, verjamem, res se mu ni razlagalo, kje je riva). Sedaj pa cena. Na Sejšelih je enako popravilo trajalo en teden (nategovanja), prilepljen in privijačen nosilec sva s kolegom sojadralcem z brenerjem nekako spravila s trupa, nesel sem ga v delavnico in potem še enkrat namestil na trup. Neskončno sem bil vesel, da je bila ceha samo sto dolarčkov. Tukaj so mi za express service v soboto popoldan vzeli vsega skupaj dobrih 30 evrov. Svaka njima čast!

Prestaviva se na sidrišče pred mestom Murter, oddingirava na obalo, kupiva nekaj hrane in se usedeva v birtijo na obalo, da nekaj malega pojeva in popijeva. Tako olajšan se počutim, kot že dolgo ne. Nobenega problema nimam več in nocojšnji večer bom lahko preživel v blaženem miru s knjigo v rokah. Ali pa v kinu. In jutrišnji dan ni delovni dan...

ravno dobro kofetkamo, ko se mimo pripelje Skokica z Zlato in Miranom

to fotografijo je prispeval Miran pod imenom #ta hudi jadranci #...

Tone M. je s svojo pasaro odpeljal kolesarja Lidijo in Bojana na Pašman vključno s kolesi na tem plovilu s tem je pokazal, da ni pomembna velikost plovila, ampak znanje !

sidrišče Vela Luka je zelo veliko in sidro odlično prime, prostora je bilo še ogromno; le morje je bilo dopolne že kalno;

majstora za inox smo našli potem v Marina Vinici, ki je nasproti Marine Hremina; na fotki ladja, ki je bila na dvigalu in se je vžgala, tako, da je še škode za milijon kun na dvigalu... menda smrdi po zavarovalniški prevari...tako pravi majstore

šiv je počil na cevi, ki drži davitse in naš dinghi; zaenkrat rešen problem, bo pa treba kupiti in privariti debelejšo cev

vsa srečna, ker je bilo popravilo tako hitro rešeno, se odpraviva na obalo; na fotki sidrišče pred mestom

staro lestev lahko uporabimo tudi za obešanje rož

mesto Murter: razstava kostumov in fotografij s karnevala

v ladjedelnici stara lesena ladja (očitno jo bodo restavrirali) ; narejena je bila leta 1950 n otoku Krk in je bila namenjena za prevoz tovora

mesto Murter, posnetek s sidrišča

zvečer pa se z obale sliši različna glasba in se trudijo ena drugo preglasiti danes je bil res zelo, zelo vroč dan avgust je !

2. avgust 2020, nedelja

Murter - Luka Vela, Hrvaška

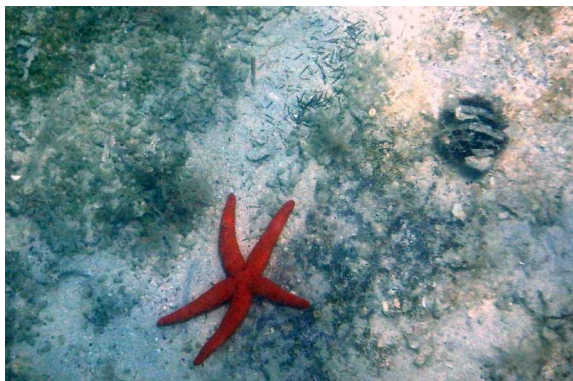
Vročina včeraj naju je zdelala. Ob osmih zvečer zaspim. In se zbudim ob desetih. Zvečer, da ne bo pomote. Takrat je na sporedu kino. Ves čas pa sva oba pod ventilatorji. Še nekaj dni nazaj sva se pritoževala na mrazom, sedaj se nad vročino. Res ni pravice za vreme na tem svetu...

Zato pa čim prej na kopanje. Nekam stran iz tega zaliva, ki je sicer odlično sidrišče, je pa voda kalna in nevabljiva. Pod otočkom Arto je sicer malo bolje, še vedno pa to ni bistro morje, kot se ga spomniva z Unij. In še od kod. Ogreto (no, za avgust je bolje napisati ohlajeno) je na 24 stopinj in skok v vodo v trenutku ohladi razgreto telo in zbistri kalno glavo. Vsaj mojo. Vesna je bolj vztrajna in se odpravi na podvodni foto safari. Kar nekaj rdečih morskih zvezd vidi in je navdušena. Še pred nekaj meseci bi izjavila "podenj", a za Jadran veljajo druga merila kot za Rdeče morje. Nekako podobna merila kot veljajo za Mrtvo morje.

Potem se mimo pripelje Lara. Sidrani smo v bližini, sedimo pa v istem kokpitu. Kozarci se v nekaterih trenutkih celo stikajo (za kozarce ne velja protikoronska prepoved približevanja, tako da ne kršimo zakonov). Malo klepetamo, malo obujamo spomine.

Naredi se val. Nenapovedana nevihtna fronta gre iz Italije preko Jadrana ampak radar pokaže, da bo po vsej verjetnosti izzvenela ali pa šla južno od nas. Premaknemo se torej za otoke na bolj zaščiteno sidrišče. Tja, kjer sva midva bila pred dvema dnevoma.

Ker si nismo še uspeli vsega povedati, se pogovor nadaljuje. Tokrat v kokpitu Lare.

skočim vsa prekurjena v meni mrzlo morje ... in po nekaj zamahih zagledam morskoro zvezdo, živo rdečo, pa še eno in še in še ... jaz pa brez fotiča....pa naza po fotič in ovekovičiti meni redek pojav na Jadranu

mehke korale so švigale sem in tja, manjkali so samo še clown fish, ampak, ne moreš imeti vsega :)

cela jata drobnih ribic, bi še lepše zgledale v ponvici

morje je bilo večinoma kalno; zvezda v družbi različnih oblik kumar in ježka

ob sončnem zahodu na Lari pa domača salama in domače vino s sirčkom ...

3. avgust 2020, ponedeljek

Luka Vela - Tisno, Hrvaška

Danes sva enkrat že šla spat, me zanima, če bova šla dvakrat. Vstala bova danes definitivno samo enkrat. Ali torej lahko po tem sklepam, da spiva preveč? Kakorkoli, takoj, ko vstaneva, se očediva (ne upava si testirati temperature morja, raje narediva vodo, jo pogrejeva in se stuširava).

Potem pa v Murter. Lara in Mala. Z Bogdanom v dingija in po sveži kruhek, sadje in podobne hitro pokvarljive zadeve. In še hitreje pokvarljivo kavico. Ko smo dvignili sidro, je jugo že prijetno vlekel. Piha točno v nos, torej se bo naslednji dve milj delala voda.

Potem se čoporativno prestavimo v zaliv poleg Tisna. Veter je še vedno enak, smer tudi. Pridelava vode enako. Le razdalja je morda za kakšno miljo večja. Zaliv je velik, lepo zaščiten in sidro prime odlično. Mala je sidrana v bližini boje z jasnim sporočilom. Na njej piše Moja in ob tem napisu je velik prečrtan P. No parking. Vesna takoj preveri pri Daretu in

Kseniji, če se jima to zdi kaj znano. Se jima zdi. To je njihova boja. Le Moje pod tem imenom žal ni več na tem svetu. 3,5 tonski blok in debela veriga, pritrjena med tem blokom in bojo, pa bi tudi Mali zagotovila miren spanec. No, lastno sidro ji ga tudi in midva se ne bova premikala.

Naslednje tri dni bo verjetno ta zaliv naš dom. Vremenska napoved je veter z dežjem. In bliskanjem in grmenjem. In južnimi vetrovi (mi smo namenjeni na jug, hic!). Tukaj smo pred silami narave precej dobro zaščiteni. Noči bodo (po zagotovilih) mirne in predvsem brez pijane čarterske družbe, ki na ves glas kruli zljajnane terasa tanc komade ali pa, kar je še huje, slovensko govejo muziko (ko bi se vsaj drli Anton aus Tirol). Kot da nas tudi vse ostale v zalivu zanimajo karaoke. Čudno, da še klobuka ne nastavijo za zbiranje kovancev mimoplavajočih...

In, last but not least, internet tukaj dela daleč najbolje, odkar sva priplula na Hrvaško. V povprečju namreč dela zelo slabo in hitrost prenosa podatkov je bliže 2G, kot 4G. Še posebej problematičen je up-link.

šola jadrnanja ali regata?

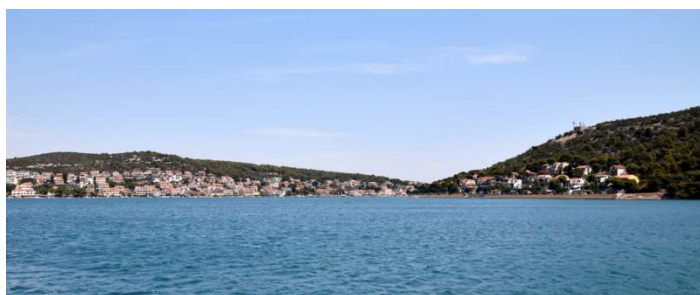
Betina

brez Hajdukovega simbola ne gre

zaliv v Tisnem pred kampom kjer smo se sidrali

pogled na mesto Tisno

Lara pred nami

4. avgust 2020, torek

Tisno, Hrvaška

Tudi včeraj nisva šla spat dvakrat. Zvečer se je veter polegel, frontalne motnje so bile severno od nas in urnebes je pri nas izgledal kot popolna bonaca s polno luno na nebu. Sedimo v kokpitu in klepetamo. In mezimo in popijemo vsak po deci domačega štajerskega vina (hvala za darilo, Betty). Večkrat po deci, jasno.

Ko grem spat je že jutri. In potem nekaj časa spim in se tenstam v lastnem potu. In sanjam moraste sanje. Potem mi je tega dovolj. Saj vendar nisem mazohist! Prestavim se na palubo, uležem gol v kokpitu in se hladim. Za hlajenje lovim sapice, kolikor jih sploh je in premišljujem celo, če si ne bi zunaj namestil ventilator. Urnebes... hmmm...

Tako se je izteklo včeraj, ampak, za nocoj imamo napovedan še en urnebes. Napoved je tokrat bolj resna, bomo videli, kako bo v resnici. Ni bilo pa povsod tako benigno. Poročila iz Umaga so precej slaba. Alea je bila hudo poškodovana, ko se je strgala veriga na mooring boji in Melody je odpihnilo jambor.

Dopoldan se odpravimo na sprehod v mesto. Sončno je in pihlja lahen vetrič. Nekaj ur traja sprehod. Od tega je precejšen del t.i. oštarijski sprehod v Jezerah. Vročina je naredila svoje in žeja je nepremostljiva.

Sprehajalna pot do Jezer je vzorno urejena, velik del jo poteka v senci borovega gozdička. Nadaljevanje od Jezer proti domu je po cesti, ki pa na našo srečo sploh ni tako prometna, kot bi človek pričakoval glede na datum. Očitno nije još sezona. Še postanek v hipermarketu za nabavo nekaj prepotrebnih rekvizitov za braaiado in oddingiramo se domov. Nekateri na delo, drugi na kopanje.

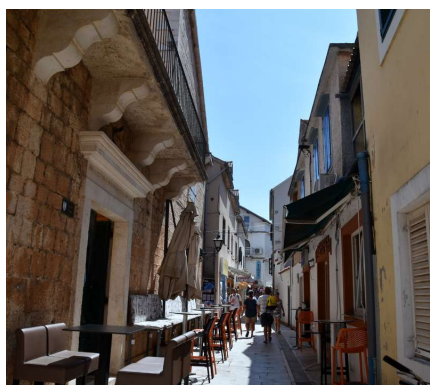
In potem naj bi vsi skupaj šli na kurjenje roštilja. Ampak. Približuje se nevihtna fronta, ki jo budno spremljamo na radarju in v zadnjem trenutku določimo odgovor na vprašanje "Kuriti ali ne kuriti, to je sedaj vprašanje?". In odgovor se glasi: "Njet!". Braaiada je prestavljena na manjana. Takoj torej dvignem dingi iz vode. Pa ga niti še ne privežem, ko že pihne. Slišim glasno šumenje dreves okoli zaliva, ko privrši vrtinec tudi po vodi. Konkreten pršec z meglico morja precej nagne Malo. Ampak, saj je zgrajena, da se lahko nagiba. Torej je vse pod kontrolo. No, in potem so na nebu odprli tuš.

Spet se lahko pogovarjamo o moči in energiji vetra. Neskončne debate (ali je to 50 ali 60 vozlov, morda celo 70?) bom kar hitro presekal. Raymarinko jih je nameril 29,6. Pika. Depresija v kombinaciji s spring high tide (res ne poznam slovenskega izraza - takega, ki bi ga razumel še kdo drug in ne le Toporišič) je poskrbela, da je bila riva poplavljen. Nekaj podobnega se je dogajalo tudi v bližnji okolici.

Dež je lepo ulival, a po nekaj minutah je postal foto sešn tropske nevihte nezanimiv in spraviva se v podpalubje. Vesna bi nekaj skuhal, pa ravno zmanjka plina. A-joj! V tem naliveu pa res ne bom menjaval jeklenke. Bo kar lepo počakala, da nevihta mine.

In je tudi kmalu minila. Tako, kot običajno nevihta tudi mine. Za ponoči so sicer še napovedane, pa mislim, da kaj hujšega ne bi smelo biti. Lep in varen zaliv je Bogdan izbral. Zaščiteni smo kot kočevski medvedi. Tudi dno lepo drži, nobena izmed petih jadrnic se ni premaknila niti za meter.

Danes bom šel dvakrat spat. Drugič se bo spalo odlično. Temperatura zraka je iz trideset plus padla na dvajset stopinj v vsega nekaj deset minutah. To je potrebno čim bolj izkoristiti!

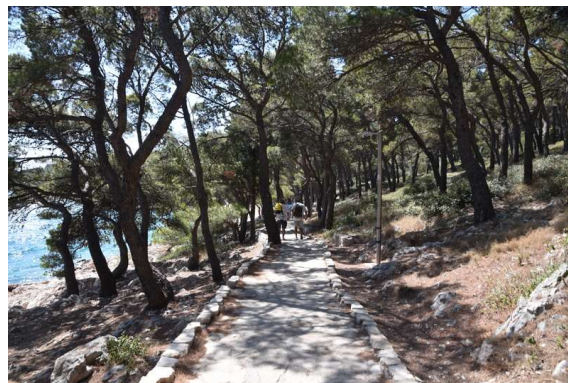
sprehod po starem delu Tisna

hiša iz leta 1744

stare kamnite hiše

sprehod do Jezer je zelo urejena potka; navkljub gozdu je bilo zelo vroče

brez Hajduka ne gre

fanta malo opice zibata (afne guncata)

pred nevihto divje/žive barve s temnim ozadjem

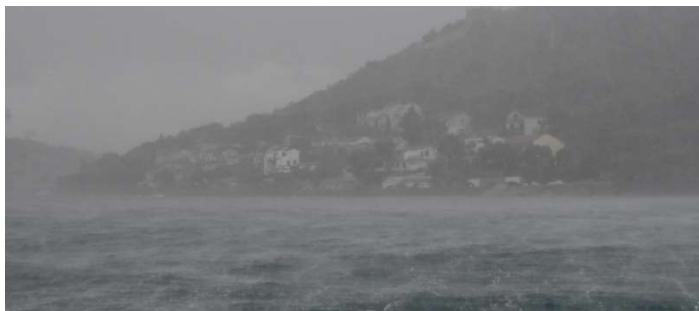
sosed se je trudil pospraviti plavajoče igrače zadnjo sekundo

začelo je pihati, morje se je dvigovalo in pršelo vse naokoli

Lara se dobro drži na sidru; kakorkoli: to je odlično sidrišče za tovrstni veter, saj ni bilo videti nobenih poškodb in vsi smo bili zelo dobro sidrani

vidljivost je bila zelo slaba;

za finale večera pa dvojna mavrica

5. avgust 2020, sreda

Tisno, Hrvaška

Nečesa ne razumem več. Preveril sem pri Lari in oboji smo sinoči namerili manj kot 30 vozlov vetra. S komerkoli drugim sem govoril ali ga bral, je imel preko 50 vozlov. Sustained? Ker vem, kaj pomeni 50 vozlov (sustained), sem vedno malo skeptičen pri takih podatkih. Nevihta je bila ista. Za njih in za nas. Pri orkanskih vetrovih se barke zavlečejo v mangrove, sidrajo z nekaj sidri in dodatno vežejo za drevesa. In še vedno ne preživijo vse. Mislim, da ta nevihta res ni bila orkanski veter.

Razlagi sta lahko le dve. Ali so ostali podatek napihnili in imeli tudi samo 30 vozlov ali pa niso pravilno merili "sustained" vetra. Ali pa so taki pomorci, ki ne znajo izbrati primernega mesta za preživljanje hude ure (in so se morda res postavili na mesto, kjer je tako hudo vleklo). V zalivu, ki ga je izbral Bogdan, je bilo (relativno) mirno in razen nekaj pršcev vetra ni bilo hujšega. Tak veter se ne meri. Če bi ga meril v trenutni vrednosti, bi verjetno celo lahko nameril 50+ vozlov (in bil potem teatraličen). Ampak, energijsko so ti sunki vetra nepomembni. Kakorkoli, Bogdan je eden redkih jadralcev, ki mi je vedno priskrbel dober (in pravilen) nasvet. Tudi ta zaliv je odlično izbral. On ima Jadransko morje v malem prstu.

Tukaj je bilo za celo stopnjo bolje, kot v zadnji (peščeni) nevihti, ki sva jo prebila za valobranom luke Suez. Vala je bilo včeraj 10 cm. Tam ga je bilo blizu meter in val se je prelivaval preko palube, ko se je zaril v premec. Pa se nama niti tukaj, niti tam ni zgodilo nič hudega. Verjetno nekaj tudi po zaslugi načina amortiziranja vpliva valov. Tega me je naučil Tomaž s Herona leta 2012 na Karibih in od takrat ga striktno uporabljam. Se splača.

Pa pozabimo včerajšnji dan. Danes z Laro premišljujemo ali bi šli popoldan dalje ali ne. Vreme je sumljivo. Najprej izgleda, da ne bo hudega, vendar se nam popoldan od juga bliža nevihta. Neobičajno. Nevihte običajno prihajajo z zahoda. Mislim, da bo tukajšnji zaliv prava stvar tudi za nocoj. Ne bi eksperimentirali po nepotrebnem.

Popoldan se nam pridruži tudi Žisa. Nekaj časa misli preživeti na sidru, potem gre v marino po nove goste. Proti večeru, ko je že jasno, da z nadaljevanjem plovbe zaradi vremenskih razmer danes ne bo nič, se vsi skupaj zberemo na Mali. Potluck v balkanski izvedbi. V prevodu na vsem razumljiv jezik to pomeni, da vsak prispeva nekaj malega hrane in nekaj veliko vina. Ko se veter toliko poleže, da je to (vsaj v domišljiji) možno, zakurim roštiljček, postavim nanj čevapčiče in rezultat je...

Rezultat je, da dnevnik pišem šele, ko so vrli zmagovalci domovinske vojne ob polnoči v zrak izstrelili nekaj sto may-day raket. Tistih, rdečih, s padalom. V normalnih razmerah je kazen za izstrelitev take vrste rakete najmanj cena nepotrebne reševalne akcije, ki bi jo sprožila. Ampak, danes je vendar praznik, danes se vsi veselijo in danes se ne rešuje nesrečnikov sredi morja. Danes so dovoljene sanje (in tudi moje se začnejo takoj, ko izstrelim tole pisarijo v vesoljni internet).

še nekaj fotk od včeraj; plaža za njimi pa otočki pred Jezera

marina v Jezeri

s Petro mali foto session med drevesi

vablivo grozdje...škoda, da je bilo pred hišo

plaža in zaliv kjer smo sidrani (kamp Jezera Lovišča)

Lara in Mala na sidrišču

pred nevihto

ko se je vsaj malo veter umiril, je bilo treba prižgati roštilj, da se ne pokvari meso

zbrana kompletna posadka treh bark (Žisa, Lara in Mala)

točno opolnoči pa ognjemet z rdečimi raketami s padalom
...

6. avgust 2020, četrtek

Tisno - Stari Trogir, Hrvaška

Ponoči se je veter popolnoma umiril. Ob desetih izplujeva proti zelo rahli burji, ki se po pol ure kot naročeno dvigne. Ravno takrat, ko zapuščava Murterski zaliv. Lepo in hitro odjadrava proti jugovzhodu vse do Rogoznice, ko se zabava konča. Veter nadomesti bonaca in potem še veter v nos. Nekaj dežnih kapelj prileti in meni je dovolj proizvodnje vode. Kar spotoma se ustaviva v lepem zalivu Stari Trogir, kjer vrževa sidro v tri in pol metra globoko vodo. Pod kobilico in še precej naokoli je turkizni bazen. Skok vanj potrdi, da je tudi temperatura še sprejemljiva. Kar tukaj bova prespala in počakala na jutrišnji dan. Motoriram lahko tudi drugič.

Danes sem imel kar nekaj konverzacij okoli termina "sustained" hitrost vetra, ki si ga ljudje različno razlagajo. Pa sem pogledal, kaj o tem meni Windy, aplikacija za spremljanje vremena, ki je daleč najbolj uporabljana aplikacija med jadralci širom sveta. Bova z guglom poskusila to prevesti v slovenščino (no, v nek jezik, za katerega verjetno samo jaz mislim, da je slovenščina).

Sustained wind speed (stalna hitrost vetra ali tudi poenostavljeno kar samo hitrost vetra) je hitrost vetra, ki traja najmanj 1 minuto.

Optimal mean wind speed (optimalna srednja hitrost vetra) je povprečna vrednost meritev hitrosti trenutnega vetra in se meri večinoma od 1 do 15 minut.

Maximum sustained wind speed (največja stalna hitrost vetra) pomeni stalne vetrove v 10 minut trajajočih intervalih.

Wind gusts (sunki vetra) so najvišje trenutne izmerjene hitrosti vetra, povprečene v času nekaj sekund.

Pa še nekaj fizike sidranja. Tudi to je bila današnja tema. Če z najvišjimi obrati na svojem motorju preverim, kako drži sidro, vlečem barko od sidra stran (zategujem verigo podobno, kot to naredi veter) z močjo 24 kW (z že upoštevanim 80% izkoristkom propelerja). Ker je moč vetra $P = 1/2 \cdot A \cdot \rho \cdot v^3$, dobim iz tega po izračunu hitrost vetra, ki mi barke sigurno še ne bo prestavil (ker je propeler sam tudi ni). Izračun mi pri $A=5\text{m}^2$ in $\rho=1,2\text{ kg/m}^3$ da rezultat 40 vozlov. Če sem to tako preveril, potem mi tak veter sidra ne more izruvat. Seveda barka v vetru pleše in površina, na katero deluje veter je lahko tudi precej večja in takrat da izračun precej nižje vrednosti za hitrost vetra. Pri 10 m^2 je to še samo 32 vozlov. Po drugi strani pa je tudi res, da sem na tak način preveril le najmanjšo hitrost vetra, ob kateri sem še vedno popolnoma varen in ne hitrost, ko mi sidro popusti. Slednja je lahko tudi precej večja, le da tega nisem mogel preveriti s porušitvenim testom. Tisti z močnejšimi motorji lahko seveda naredijo porušitveni test tudi za višje hitrosti vetra.

poslovimo se od Žise s katero se verjetno več ne srečamo v tem mesecu

z Laro se sigurno še kje srečamo, saj imamo podobne cilje

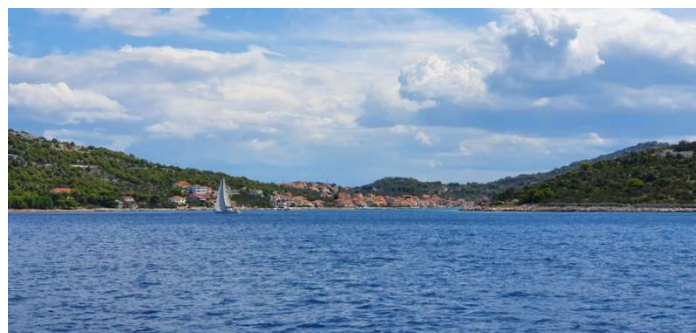
plaža na Murterju nabasana s turisti na plaži

prehod med otokoma Kaprije in Kakanj

po več dnevih je bil danes idealen dan za jadranje in temu primerno je bilo število plovil

mesto / vasica v Kaprijah sva si ogledala le od daleč

opoldne še ni bilo pretirane gužve pred Kaprijami

svetilnik Mulo

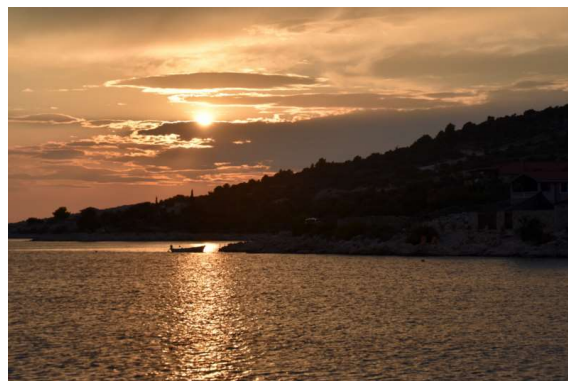
majhna plažica v zalivu

zaliv ni veliko poseljen, verjetno tudi problem zaradi strmih

cesta po kateri se pripeljejo do plaže strma, makedam ... so vozili kot po jajcih

navkljub oblačnemu vremenu popoldne, smo pričakali zvečer sončni zahod

7. avgust 2020, petek

Stari Trogir - Blace, Hrvaška

In to, "drugič", je že danes.

Plani, plani, plani... Računam, da bom ob izplutju delal vodo in jo pogrel, potem bo Vesna prala perilo. In Mala bo gnana z vetrom in pralni stroj s soncem. Prvih nekaj ur je bilo po planu, najprej zalaufava fabriko tople vode in pereva perilo, potem hitro jadrava z bočnim vetrom. In potem... no potem veter crkne, nadomesti ga val izpod Biokova in v tem mrtvem morju poje motorček. V Paklenem kanalu crkne val (hvala bogu!), pričakovanega maestrala pa od nikoder. Ni ga ni niti kasneje, ko Jan Marko prede na svojih 1600 obratih vzdolž Hvara. Medklic: hvarska riva je v petek opoldne sredi feragoste skoraj prazna, zato se moram pa pred Hvarom in v Paklenem kanalu zbrano izogibat projektilom v obliki čarterskih bark, ki mi letijo nasproti in hitijo matičnim marinam v objem.

Plani, plani, plani... Ker se nama že malo mudi, trajbava dalje in se drživa plana. Normalno bi se ustavil na Paklenih otokih in počakal na veter. Itak so danes precej prazni, ko je izmena bark. Tokrat pa motorirava. Vode ne delava več, vsi rezervoarji so že polni (razen tistih za nafto). Prostor za vodo bi bil samo še pod podnicam, tam bi jo pa itak bilge pumpa izpumpala takoj, ko bi jo zaznala. Nima smisla, da mi delata dve pumpi, ko pa isto dosežem tudi, če mi ne dela nobena. Temu se reče racionalizacija.

Plani, plani, plani... Po planu imava popoldan dober veter za plovbo v Neretvanski kanal. Ampak. V Korčulanskem kanalu je vektor resničnega vetra natančno in precizno enak vektorju Male. Uf, je vroče pod tendo, ko ni sapice! Namesto, da bi se ukvarjal z optimalno potjo glede na veter, se prilagajam morskim tokovom. Prav zmešani so. Meni izgleda, kot da so to plimski tokovi, ki tečejo v in iz Neretvanskega kanala. Pol vozla hitrosti lahko dobiva ali pa izgubiva. Vse kar je potrebno narediti je, da se prestaviva nekaj sto metrov paralelno. Tokovi so pri 2 bf lepo vidni kot različno nakodrana površina morja.

Plani, plani, plani... Tudi tega nisem planiral, kar sem doživel popoldan. Squall. Pa spet ne vem, kako se temu reče v slovenščini, morda ploha, morda naliv? Brez spremembe sapice so nad nas na gosto priletele ogromne deževne kaplje. Tuš. Brez vetra. Počutim se kot v doldrumsih, v pasovih tiščin. Vetrta ni, dež je. Ko pada, se veter dvigne na 4 bf in tistih nekaj minut fino metuljkava. Potem spet motorirava, hic!

Plani, plani, plani... Plan je bil Ploče, pristaneva pa v Blacah. Ampak, tudi če bi bila namenjena sem, ne bi bilo vse po planu. Plan je bil, da bova edina jadrnica, smo pa tri. Prostora je itak veliko. Sidrava se ob mraku in greva takoj na kopno. Po dolgem času sva spet namenjena v birtijo. In še bolj po dolgem času sva spet pozitivni presenečena. Tukaj, kjer ni instant navtičnega turizma, je vsaj približno v redu. Pravzaprav je odlično. Na otokih je en sam obup. Tam prodajo tretjerazredno ribo (s pomfrijem?!) za ceno, ki jo lahko dosegajo samo prvoklasne gostilne v Parizu. Tam je mesto za snobovske Slovence in Poljake brez okusa. Resni ljudje tja ne hodijo. Morda bodo začeli hoditi sem. Tako dobrega T-bona že dolgo nisem jedel. In Vesna si je tudi prste obliznila po školjkah in lignjih.

Hvar ni imel zasedenih vseh privezov

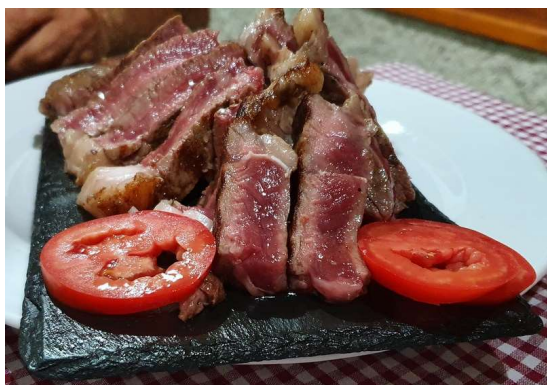
je bilo pa dosti jadrnic na bojah

danes, 7. avgusta obeležujemo Svetovni dan svetilnikov (National Lighthouses Day) ... pa se spodobi objaviti tudi kakšen svetilnik (ta je zraven mesta Hvar)

lignji pečeni na olivnem olju z dodanim vinom, odlično !

Tone si je izbral Tbone, meso sem tudi sama poizkusila in da se ti meso skoraj stopi v ustih, redko doživiš ... enaA!

za finale pa školjke na buzari (zelo dobra!) ;tukaj okoli je bilo veliko školjčič; samo dve oštariji ima ta vasica in izbrala sva naključno, z dobrim izborom...

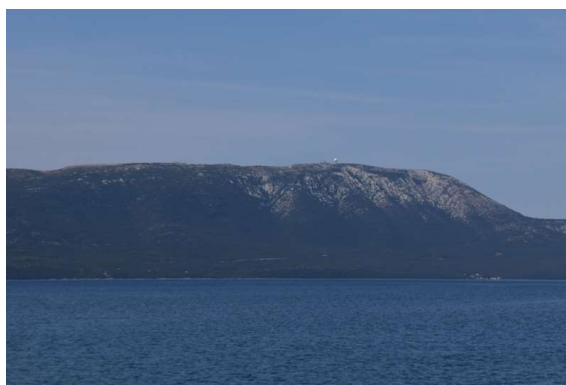
pogled na okolico iz najinega zaliva v Blacah

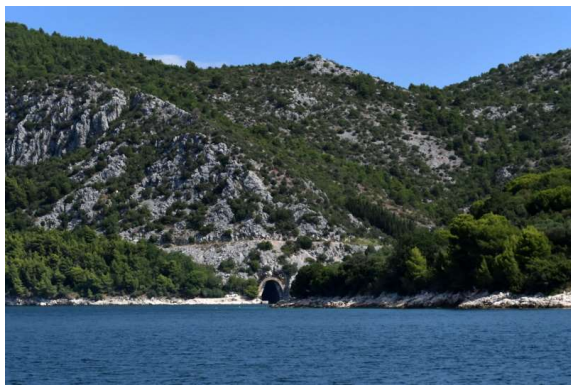
okolica prijetna za oko

pogled na vasico Blace

Pelješac s te strani ni kaj dosti poseljen

parkirišče za podmornice na otoku Pelješac

v ozadju luka v Pločah kamor naju Mala ni zapeljala

8. avgust 2020, sobota

Blace - Lovište, Pelješac, Hrvaška

Včeraj mi je dokončno crknil števec verige v kokpitu. Že nekaj časa je javljal "Low battery", pa sem bil prelen, da bi razdrl pedestal in to popravil. Danes mi drugega ni več preostalo. Volk je pojedel stisnjen spoj. Po novem je spajkan, upam da zdrži dlje. Spotoma popravim še dva sumljiva spoja in vse skupaj sestavim nazaj. Minutka dela in 29 minut priprav. Barka, pač.

In potem se oddingirava na obalo, na sprehod in v trgovino. Prav fletna vasica, lepa, v bujnem rastju. Le voda je kalna, na dnu je blato. Ni za kopanje po mojem okusu, čeprav se vsi po vrsti lepo namakajo. Voda je sicer čista, le prozorna ni.

Odpeljeva se na ogled zaliva. Pardon, morja. Imenuje se Malo morje. Zanimivo je to Malo morje. Povsem nova perspektiva sicer v povprečju precej dolgočasne Dalmacije. Tako bi izgledala Dolenjska, če bi imela morje. Vinogradi in sadovnjaki v izobilju med oljkami (po Toporišiču - v novoreku se jim reče olive) in gozdom. Na vrhu grička pa cerkvena. Zalivi so lepi, peščeni in brez onesnaženja s plastiko. Onesnaženi so le s podvodnimi bunkerji za podmornice bivše

armade. En mimoplov okoli gradbišča političnega mostu in že sva na dnu zaliva med samimi školjčiči in ribjimi farmami. Obrneva. Tu nimava veliko za iskati. Še kam se lahko zapleteva, toliko je te robe v morju.

Greva raje nekam na kopanje. Nekam, kjer je morje turkizno. Zaliv Divna je prav to. In še več. Nekaj, kar šteje dvakratno. Edina jadrnica sva. Poleg je še ena motornjača in ena turistična barkača. That's all folks! Jaz naredim svoj klasični skok v bazen, Vesna gre pod vodo za dlje časa. Tudi klasično.

Kar se pa jadrnanja tiče, pa... slabo. Dopoldan sva imela sicer 3 bf vetra, sva pa ves čas cikcakala po zalivih, med otočki in predvsem med školjčiči. Ogledovala sva si okolico. Ni se mi ljubilo ubadati z jadri. Ko sva pa priplula na plano iz tega konglomerata pasti, sem takoj dvignil jadra. Samo. Enačba jadra krat veter je konstanta. Limitni račun pokaže, da gre vrednost konstante proti nič. Hic! Kakorkoli, ko sem dvignil jadra, je vektor vetra podobno usklajen z vektorjem Male, kot je bil včeraj. Nekaj časa. Potem je to nični vektor. Takrat sva midva na kopanju. Vsaj nekaj dobrega. Naju pa na kopanju ziba, torej veter nekje mora biti. Ker upanje umira zadnje (in ker se nama ne spi na rolajočem se sidrišču), se odpraviva dalje. Samo, vetra ni in ni. Motor poje svojo zlajnano pesem. Za slabo miljo se sicer veter spet malo pojavi, ampak ker mi današnje izkušnje pravijo, da naj bom racionalen z dviganjem jader, malo počakam. In dočakam. Bonaco.

V bonaci sva se potem sidrala v Lovištu na špički Pelješca. Že sedaj je mirno, kot na bajerju, za ponoči imamo pa napovedan 1 vozel (vozel, ne bofor) s sunki do 7 vozlov. V zalivu nas je okoli deset in od tega ni noben čarterist. Za njih je rezerviran nasprotni konec zaliva. Tam so boje. V celem dnevu sva nekje daleč na horizontu videla eno ali dve jadrnici. Kako prijetni kraji. Švicarja, soseda iz Blac, sta soseda tudi tukaj. Sosed na drugi strani je zakuril roštilj. Gledam ga in se mi cedijo sline. Pozabila sva dati meso iz zamrzovalnika, sedaj je pa prepozno. Taka kardinalna napaka se mi res ne sme več ponoviti!

Aja, še to. Slovenski providerji nama zaračunavajo pribitek, ker sva v zadnjih štirih mesecih več v Uniji, kot v Sloveniji. Že od srede junija imava tako v telefonih tudi hrvaški SIM kartici. In T-Mobile ima v avgustu akcijo, vse vikende (od petka do nedelje) je prenos neomejenih količin podatkov brezplačen. In spet se na najino diskovje pretakajo filmi iz strežnikov onstran meje.

gričevnata pokrajina, obdelane njive Pelješca

ogromno nasadov trt na Pelješcu

most v gradnji work in progress

cikcakanje po Malem moru med gojišči školjk in rib

vasica Luka na Pelješcu

zastava skoraj večja od čolna ... s full gasom ... hm, kam ?

mesto Trpanj/Pelješac

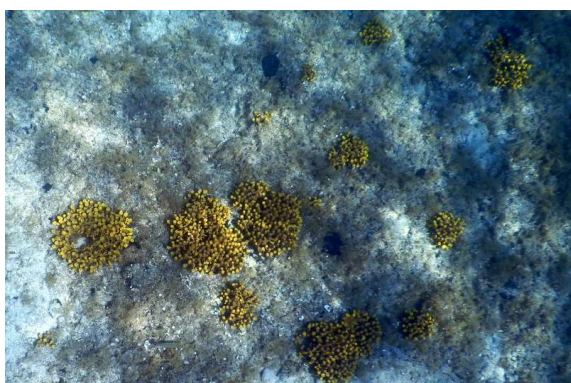
do tega otočka in levo desno sem plavala

na plaži ni bilo pretirane gužve, res pa je, da jih je bilo več v restavraciji pod drevesi videti več

morje res lepo v tej Uvali Divna

pod vodo je bilo bolj malo meni videnega življenja ... nekaj jat rib, nekaj koral, nekaj morskih kumar in to je to ... v eni uri snorkljanja slab izplen :(

fotka iz vode s podvodnim fotičem ..

9. avgust 2020, nedelja

Lovište, Pelješac - Badija, Korčula, Hrvaška

V popolni bonaci skočim v morje. Ni ravno temperatura po mojem okusu, ampak paše. Pa še, pa še paše. Sledi nekaj usklajevanja z Laro in Heronom in ob po enih se končno odpraviva iz zaliva. Lara je že mimo. Nekaj časa se lovimo, nekaj časa jadramo vsak za sebe. Pot ni dolga. Vetra je v tem kanalu, kjer vedno preveč vleče, malo. 2-3 bf čiste krme. Samo genova je zunaj in hitrost ni vzorna.

Potem se najdemo skupaj pod Badijo, majhen otočku med Korčulo in Pelješcem, ki je (vsaj pri meni) najbolj znan po tem, da menihi budijo jadralce ob rani uri (vsekakor prezgodaj) z neprijetnim kovaškim razbijanjem. Najprej smo raftani z Laro, potem pride še Heron in smo vsak na svojem sidru. Na moje neskončno veselje pijemo pivo in delamo prostor vinu v našem hladilniku. Win-win kombinacija.

Opazujemo motornjak s Srbi na krovu. Ti so še hujši od Slovencev. Italijanov se sploh ne sliši, toliko je ex-jugovičev (beri Balkancev). Razgrajajo ob (njihovi) goveji muziki (skoraj) tako na glas kot so Slovenci pred nekaj časa ob (svoji) goveji muziki. Vse dokler ne pihne. Potem jim njihovo sidro popusti. Logično. Verjetno imajo verige celo več kot en meter plus globina, hmmm... Sosed, v katerega pikirajo, maha, trobi, skače po palubi, pa vse skupaj nič ne pomaga. Pameten popusti in da raje sam gas (sidran, kot je) in se jim umakne, da v svoji pijanosti mirno odbrzijo mimo. Korajžni fantje, namesto, da bi reševali nastalo situacijo, med drsenjem poskačejo v vodo na kopanje. Barka pa še vedno drsi čerem naproti. Na koncu se le odsidrajo (na krovu imajo nekaj malo manj maliganskih punc, ki na srečo v kritičnih trenutkih prevzamejo oblast) in našega naslajanja nad tujo nesrečo je tako konec.

Pojeva kosilo in se prestaviva se na Laro. Potrebno je planiranje jutrišnje plovbe. Takole je sklenil svet modrih; midva bova šla v trgovino po sirčke in salamice, ki se jih v Grichenlandiji ne da kupiti. Roza salame in topljeni čedar sir ne šteje v kategorijo hrane, ki si jo želim jesti za zajtrk. Lara bo takoj zjutraj odjadrala na Lastovo in rezervirala plac pred pumpo, da bomo jutri zjutraj lahko naredili kliraut in izpluli. Plan je torej pripravljen. Me pa prav zanima, koliko časa bo tudi zdržal.

Ob mraku pa na Herona. Vsi skupaj. Na kozarček. Ali dva. In na prijeten klepet. Deset se nas mirno posede po velikem kokpitu štirinajst metrske barke. Veliko si imamo za povedat in še več bi si imeli, če bi čas ne bil naš gospodar. In menihi tako zelo striktni pri jutranjem bujenju...

na tem koncu zaliva smo bili mi sidrani

na tem koncu pa večinoma le čarteraši

pred samostanom Badija smo vrgli sidro

menda je lepa sprehajalna pot kjer se sprehajajo tudi jelenčki (to ostane za kdaj drugič)

najprej smo se raftali z Laro kjer so nekateri se hladili s pivom

sosedje so imeli glasbo do konca, potem so zaplesali kolo navkljub majhnemu plesišču, potem pa reševali jahto, ker sidro ni držalo

Lara in samostan

v ozadju velika lepa jadrnica

Heron naš drugi sosed

zelo lepa jadrnica, jadra pa sponzoriral lastnik luksuznih aparatmajev na Korčuli

zvečer nas je kar dosti ostalo na sidru; sidranja ni nihče nič računal

10. avgust 2020, ponedeljek

Badija, Korčula - Mrčara , Lastovo, Hrvaška

Prav dobro sidrišče ni bilo, nekaj vala je prihajalo v zaliv celo noč. Kaj hujšega pa vseeno ni bilo. Zjutraj se razidemo. Heron gre proti Pločam, Lara in Mala proti Lastovu. A ne skupaj. Lara si je prepotrebne sirčke in salame pred odhodom v deželo, kjer delikatesa ni ravno njihova močna stran, nabavila pred dnevi v Šibeniku, midva si morava tozadevno okrepiti zaloge tukaj.

Ampak, najprej na ogled jelenčkov. Oddingirava se na Badijo in potem špansirava okoli frančiškanskega samostana (v funkciji), si ga ogledava od znotraj in od zunaj, pofotkava (udomačeno) divjad in se vrneva na Malo. Še največja od vseh znamenitosti se mi je zdel napis pred vhodom. V petih ali šestih jezikih je pisalo, da je to frančiškanski samostan. Tudi v slovenščini. To je pa na tem koncu sveta taka posebnost, da je res vredna omembe.

Sidrava se pod Konzumom, oddingirava, nabaviva in pritrogava nazaj štiri velike in polne vreče hrane. V avgustovski pripeki to niti ni tako trivialno početje. Točno opoldne pa dvigneva sidro in pot pod noge. Odjadrava Ubliju naproti. No, ne odjadrava, odmotorirava. Več kot polovico poti je že za nama, ko se nas veter le toliko usmili, da se iz 1-2 bf dvigne na 3 bf. To bi bilo idealno, če bi bila smer prava, je pa točno v nos, hic!

Lara je nekaj milj pred nama in Bogdan stopi v akcijo. Lastovo je park narave in kasirajo vstopnino. No, če si gost oštarije, to ni potrebno. In tako Bogdan Lari in Mali zrihta privez na pomol in bojo pred oštarijo. Ampak. To je uredil pred polno zasedeno oštarijo. Torej vežemo se lahko gratis in vstopnine v park ne plačamo, ker smo gostje (prebukirane) oštarije - in tudi večerje tako ne plačamo. Voila!

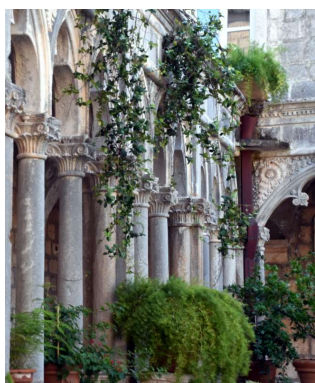
Ker pa vsi vemo, da če si lačen, si čist drugačen, se Bogdan le nekako pogodi z oštirjem, da ko bodo mase odšle, pridemo na vrsto mi. Za nekaj malega mezice, malo več pijače in veliko čveka. Prav dolgo pa tudi ne smemo ostati, jutri zjutraj na vse zgodaj se premaknemo v Ubli in natočimo nafto ter poštempljamo pasoše. S tem so se strinjali tudi rangerji, ki so ob šestih popoldne pridivjalo do Male (kjer sva z Bogdanom ravno zaključevala plane s pivom v roki) in po kratkem pogovoru odvihrali dalje z dolgimi nosovi in povešenimi ušesi.

samostan ima lep nasad dreves in tudi nekaj vrta

krovci hitijo s polaganjem na strehi

leta 1477 so dokončali gradnjo ... notranjost popestri zelenje

notranjost cerkve je zelo slabo ohranjena

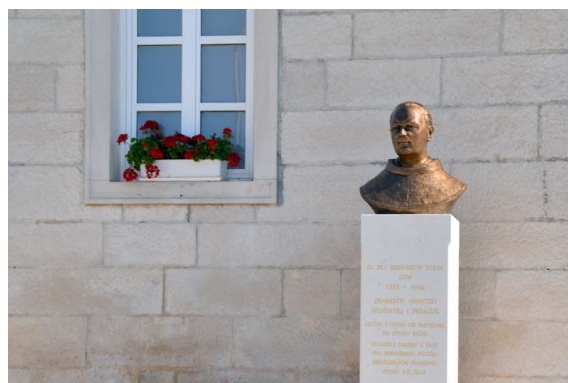
na poti naju je jelenček opazoval

lepotec ... se vidi, da je udomačen in mu ljudje ne predstavljajo nevarnosti

ob desetih zjutraj nas je bilo že malo na sidrišču pred Badijo

še lansko leto so mu postavili spomenik ...

midva na boji, Lara na pomolu pred oštarijo v Mrčari

otoček s skuštrano glavo poleg Mrčare

*nacionalni park, vendar meni skrito kaj vse je pod morjem
:(...vrša prazna (gazda že spraznil),leščurji, ognjeni črvi,
steklenica brez sporočila, kamen ali riba?, veliko ježev, ki*

si na bodice namečejo vse kar je možno ...

11. avgust 2020, torek

Ubli, Lastovo, Hrvaška - Othoni, Grčija 1.dan

Oštir se je izkazal v vsej svoji veličini. Ko smo na vrsti, mu je zmanjkalo mezice. Tudi mesa in gkavonožcev nima (več). Ampak, ostale so mu le še štiri ribe ter nekaj koščkov paradižnika in kumare. In pomfri, hic! No, in pa vino, seveda. Izbira je bila torej vrhunska in glej si ga no glej, vsi smo se odločili za ribe, le zakaj? RIBE so bile sicer močno presoljene in tako pečene, kot jih zna speči tudi začetnik Tonček na svojem mikro žaru na krovu Male, brez kakršnih koli primernih začimb (le soli je bilo v neomejenih količinah). Je bila pa cena zato ugodna. Dve ribi in liter vina smo dobili celo gratis. Ne vem sicer ali je to pozabil namenoma ali nenamenoma, na računu je pač manjkalo. In dva priveza tudi. Vse skupaj ni stalo niti piškavih 175 evrov (za dve ribi s pomfrijem in dva litra namiznega vina). Kaj pa je to za nas, jahtaše? Pih!

Ob sedmih zjutraj se odvežemo in gremo po gorivo in do uradnikov v Ubli. In pridivja tudi naš oštir, strašno prijazen do svojih najljubših gostov. V angleščini nas pozdravi. Na moj odgovor "dobro jutro" hitro doda i-sad-se-sičam-vi-ste-naši. Alzheimer ali ignoranca? Sinoči smo na koncu v oštariji sedeli samo še mi in njegova družba.

Clear out je bil tak, kot mora biti. Vsi uradniki so bili efikasni in prijazni. Daleč od tistega, kar sem slišal za Hrvaško. Se je pa zadnje dni kar ujemalo z opisom stanja na morju. Gužva je bila nepopisna in zadnji čas je, da se premaknemo kam drugam. Poročila iz Grčije so sicer tudi podobna, a tam imajo veliko morja in lahko bomo našli predele, ki niso tako strašno obljudeni. No, če nas bodo spustili preko meje. Spomladi naju niso.

Ko zapustimo obalno morje okoli Lastova, smo spet sami. Kako lepo! In še lepše, popoldan nas v osami zmoti klic preko VHF. Moya z Alešom in Nino pluje točno na nas in ob treh popoldan se praktično zaletimo. Sredi širnega morja. Je pa vala ravno toliko, da se tri barke ne moremo raftati, vreči plavajoče sidro in zakuriti roštilj. Škoda. Zato pa plutamo eden poleg drugega, malo klepetamo in malo pljukamo pivce. Vse nas je najbolj zanimalo, kako bo na to zmešnjavo radarskih odbojev in AIS signalov odreagirala hrvaška obalna straža, ki menda budno spremlja vse, kar se dogaja v Jadranskem morju. SAR helikopterja niso poslali.

Dvigne se nekaj malega vetra, za 3 bf ga je. Zelo od zadaj je in počasi nas vozi proti cilju. Ampak, vozi. Lara je dvignila code zero in prvič v življenju sem imel priliko videti to jadro, o katerem mi je Brane toliko govoril. Jaz sem do sedaj mislil, da je to genaker. Blažena nevednost. Kakorkoli, s tako hitrostjo bomo v Brindisiju enkrat do konca leta...

od začetka motoriramo in opice zibamo ... Bogdan se pripravlja, da bo vrigel Tonetu pivo

.... in Tone ga uspešno ulovi ... :)

ob 15,00 se dobimo Moya, Lara in mi sredi morja, sredi ničesar ... škoda, da je bilo preveč vala, bi se drugače raftali, pa roštilj prižgali :)

Tone za welcome to Croatia vrže Alešu eno Pan pivo, ki je v bistvu srbsko :) ...

... in potem še Bogdanu enega Pana ... ni kaj, fantje znajo dobro ujeti pomembne stvari :)

... in tako si kapitani med seboj nazdravljajo :)

Nina in Aleš se po mesecu dni Grčije počasi vračata nazaj v matično luko; lušten dogodek, tak za arhiv!

Lara dvignila code zero, da vsaj malo hitreje pluje, ko pa je vetra tako malo.... pa gremo dalje, počasi, počasi ...siga, siga ..

12. avgust 2020, sreda

Veter gre zvečer spat. Naše ribiške vabe tudi. Z Laro smo se udeležili enega večjih ribiških spektaklov na Jadranskem morju. Game Fishing Tournament 2020. Letos je to prva tradicionalna prireditev te vrste in udeležujeta se je kar dve barki, Lara in Mala. Pravila so enostavna. Na morju se kot vaba lahko uporablja plastična ribica ali kaj podobnega, na kopnem, v ribarnici, pa evri. Kdor prvi ujame kakršno koli ribo, ima to čast, da plača pijačo. Kdor ujame največjo ribo, pa večerjo. Nagrade se lahko kombinirajo (recimo, če bi bila slučajno ujeta samo ena riba, ki bi bila hkrati prva in največja) in zmagovalec je tako nagrajen dvakrat.

Plovba je precej dolgočasna. Nekaj vetra se za nekaj ur pojavi ponoči in potem spet danes popoldan. Je pa točno v krmo in jadramo precej počasi in iz smeri. Hitrost pri 3 bf vetra je temu primerna. Pa, saj se nam nikamor ne mudi. Upam, da se skozi Otrantska vrata naredi kaj več vetra in da bo smer dopuščala jadranje v pravo smer. Svet modrih je popoldne sklenil, da Brindisi izpustimo, Otranto tudi. Če bo veter ponoči preslab, vržemo sidro v zalivu pred Otrantom, sicer pa nadaljujemo proti enemu izmed otočkov nad Krfom.

Ubli, Lastovo, Hrvaška - Othoni, Grčija 2.dan

Interneta ne lovimo, dokler nismo čisto blizu obale. Hrvaški oddajniki so neprimerno močnejši od italijanskih. Od Lastova smo imeli internet še nekaj deset milj, tukaj ga (za silo) dobimo šele ko smo od obale oddaljeni manj kot deset milj. Mi pa zato delajo hrvaške SIM kartice. Roam like at home. Dvakrat po slabih 6 GB sva tako prenesla iz Naše lipe za precej manj denarčkov, kot hoče za to imeti Mobitel. Škoda le, da akcije ne veljajo v roamingu, sicer bi imela preko vikenda neomejen prenos podatkov...

Noč je že, ko lahko končno preverimo vreme. Obeta se nam nekaj malega vetra ponoči in več v otrantskih vratih šele jutri dopoldan.

ob šestih zjutraj sonce vstane

že dva dni opažam, da nekdo vztrajno vozi za nami in potem nas vsake toliko časa prehiti ... haha ... malo heca ... sem pa dobila zjutraj, ko sem dežurala v kokpitu štamperle iz likerček iz divjih višenj (podano v kozarčku v mreži :)) ... ni fotke :(

takole počasi gremo pri počasnem vetrčku ...

malo smo tudi metuljkali

Leto 2020

Jonsko morje

13. avgust 2020, četrtek

Ubli, Lastovo, Hrvaška - Othoni, Grčija

Ob italijanski obali je precej toka v pravo smer. Prava smer je tista smer, ki je nam ugodna, seveda. Kar nekaj časa tako vztrajamo blizu obale in šele, ko smo mimo Otranta obrnemo proti Krfu. Ugoden tok zamenja ugoden veter. Ponoči ga imamo dobre 4 bf, dopoldan krepih 5 bf. Krajšati je potrebno, hitrosti so bile precej preko 7 vozlov, kar je na valu za Malo preveč. Je pa relativno ugoden val, samo iz smeri vetra se vali in za dobrega pol metra ga je - 5 bf, pač. Zadnjih petdeset milj smo tako lepo in hitro prejadrali. Ker ni bila bonaca, ni pleasure crafta in manjših ribičev in spet sva navigacijo lahko prepustila Mali, midva pa malo počivala.

V Othoniju so se modernizirali. Luka je sicer popolnoma enaka, kot je bila pred nekaj leti, ko sva bila tukaj zadnjič, imajo pa vseeno nekaj novega. Imajo harbormastra. Inkasanta. 30 evrčkov nama je vzel. Na žalost nimava izbire, morava na

privez. V Ubliju mi je nekaj (verjetno ne nekdo) prerezalo dingija in ena tuba je popolnoma spustila dušo. To se je zgodilo takrat, ko sva bila z Bogdanom pri policaju. Mislim, da je bilo narezano že prej, ker pa je dingi visel na davitsih, se je na soncu segrel, zrak se je razširil in ... puf! Zaradi butaste hrvaške zakonodaje tega nisem mogel popravljati pri njih, ker sva bila že klirana. A, ja...

In to me sedaj čaka tukaj. Na pomolu, ker brez dingija sva na sidru čisto nemobilna. Najprej pa na sprehod. Vroče je. Vroče! Ideja o sprehodu sredi dneva je bila precej butasta. Vrnem se nazaj na Malo, malo se hladim, malo počivam.

Lara se je sidrala. Pametna odločitev. Bogdan in Petra pridingirata in prišpincirata do naju. In Bogdan se takoj loti dela, jaz mu pomagam. Na mojem dingiju. Spraviva ga na obalo, razstaviva, očistiva (kolikor se to sploh da) in potem se lotiva (pardon, Bogdan se loti, jaz sem samo asistent) popravila. Mrak je že, ko je luknja zalepljena in zasikana. Hvala, Bogdan, da si me spet naučil nekaj novega!

vasica Othoni na otoku Othoni.... no, pa smo končno spet v Grčiji

skoraj eno uro se je parkirala ta jahta... harbormajstor jih je pa tudi šibal sem pa tja ...cela luka sami Italijani

Bogdan in Tone lepita naš dinghi, da bomo lahko spet kje sidrali

14. avgust 2020, petek

Othoni - Mathraki, Grčija

Dolg in vroč je sprehod na kavo. Nekaj sto metrov je v tej vročini precej daleč. Sami Italijani so na otoku. In mi. Kelnerica (Italijanka) nam lepo razloži, da oni frapeja nimajo, ker to ni grška tradicionalna gostilna. Lahko pa dobimo šprudlani kapučino z ledom in mlekom. No ja, samo da vsebuje kofein.

Lara se prestavi k nam na bok in Bogdan je spet v akciji. Nove luknje odkrije in pripravi za popravilo. Samo, vse je še mokro in zadnja faza je prestavljena na popoldan. In popoldan je prestavljena na jutri. Kaj prinese pa jutri, se še ne ve. Avrio.

Prestavimo se na Mathraki, otoček južno od Othonija. Še Siesta z Juretom, Natašo, Živo in Nio pripluje istočasno in tako smo na kupu tri slovenske posadke. In v portu je ena oštarija. Zaprta. Covid-time. Gugl pove, da je v vasici še ena in takoj doda "Trajno zaprto". Hja, ribiči vedo povedati enako. Stojimo v senci in praznimo zaloge z bark. Vroče je in brez tekočine pač ne gre. Četudi je to šnops, serviran na šnops keli.

Ampak, brez hrane pa tudi ne. (Pre)vroče je za kuhanje. Pa se z Bogdanom odpraviva v izvidnico. 3 km od nas naj bi bojda ena oštarija obratovala. Spotoma naletiva na tablo "Free (guests) delivery". Obetavno. Midva sva že na pol poti in nadaljujemo, pa tudi vsi ostali se odločijo za peš transport. Vendar. Nazaj grede pa ne. Ko to tamo peva. Peljemo se z Mercedesom. Nek se zna. No, takim ilz prejšnjega tisočletja. Neregistriranim. Pravzaprav, so na tem otoku vsi avtomobili neregistrirani. Otok s 35 prebivalci je res od boga pozabljena dežela in meni super destinacija, kjer lahko spet okusim nekaj eksotike, ki jo močno pogrešam. Osemletni prebivalki Sieste ne delita mojega mnenja. Saj tu ni nič, je bila prva izjava, ko sta zagledali mandrač in (zaprto) oštarijo nad njim.

*končno grem na frape, potem pa še ne dobim tapravega :)
... ampak je bil čisto sprejemljiv*

majčke prodajajo samo še v small verziji...

sidrišče se hitro prazni, Italijani hitijo domov

za naslednjič, upam, da si zapomnimo, da to ni grška oštarija

to, da smo se kopali na privezu, ni bilo še nikoli! tako vroče je bilo, da je Tone celo 3x skočil v vodo, da si ohladi glavo

pri hiški je bil t.i. šank kjer smo se hladili najprej z višnjevimi likerjem potem pa pivom

tri jadrnice, same slovenske posadke

otok ima lepo peščeno plažo, vendar je to očitno premalo, da bi bil bolj turističen otok (kar je za nas super)

pot do taverne ves čas ob morju

nekateri kar divje kampirajo na plaži, za večerjo pa BBQ

skupna večerja jadrnic Lara, Siesta in Male v taverni Giannis Taka Taka, ki ima tudi prenočišča (7 sob)

pot z busem je bila skoraj tako dolga po času kot, če bi šli peš (cesta je res bolj slaba)

15. avgust 2020, sobota

Mathraki, Grčija

Danes je en največjih praznikov v Grčiji. Pričakovali smo razbijanje po zvonovih že na vse zgodaj, pa ni bilo nič. Nič ni bilo niti opoldan, niti popoldan, tudi ognjemeta zvečer nismo dočakali. In potem smo se začeli spraševati, kaj na tem otoku je tako posebnega, da ni kravala? Pa malo opazujemo in kmalu tudi opazimo. Nikjer naokoli, do kamor seže pogled, ni nobene cerkve. Nobene! In to v Grčiji, kjer ni redek otok, s skoraj več cerkva, kot je prebivalcev. kapelice so pa itak za vsakim vogalom. No, pa smo se spet naučili nekaj novega...

Siesta kmalu odrine. Otroci potrebujejo zabavo in ne osamljen, od boga pozabljen otok (sedaj vemo, da je tukaj tudi bog pozabljen od ljudi). Poslovimo se in družinica odjadra domu naproti. Kako se bo vse to še razpletlo z zapletanjem pri prehodu meja, nas vse skupaj močno zanima. Tudi mi se bomo enkrat marali vrniti domov. In takrat zna biti še zabavno. Ti, ti, grdi virusek!

Danes je na sporedu naslednja faza lepljenja dingija. Spet nastopam v vlogi pomočnika Bogdanu. Nekaj minut dela se

pošteno zavleče in ura je že krepko popoldan, ko je delo končano. Kam sedaj? Lara bi šla proti Paxosu, Jaz proti Krfu. Nekam moramo iti, da naredimo clear-in proceduro. Meni prenatrpan Paxos tako močno smrdi, da sem kar malo tečen. In na koncu uslišan. Ampak. Kam bi pa zavili danes, vse je predaleč ali odprto na današnji val ali pa izven poti. Na koncu se zedinimo. Danes ne gremo nikamor. Avrio.

Popoldan meni mine v delu za hobi, nekateri počivajo in nekateri kuhajo. Vroče je še vedno in zvečer tudi vlažno. Vetra je še vedno nekaj malega, okoli nas pa se že dvigajo meglice. Vlaga in vročina sta kot v tropih. (Okoli) 30 stopinj in 100% vlaga nad in pod gladino morja. In mi sedimo v kokpitu, lovimo sapice, jemo in pijemo. In čvekamo.

včerajšnja fotka....danes ni bilo nič fotografiranja; prevroče, odločno prevroče

16. avgust 2020, nedelja

Manthraki - Petriti, Krf, Grčija

Ponoči je imela Larina veriga bližnje srečanje z italijansko barko, ki je ob štirih zjutraj vplula in se spravila privezovati. Rezultat v bočnem vetru je jasen. Sidro je spuljeno. Lara se potem veže bočno, prostor na srečo je. Italijanski mojstri pa tudi niso dolgo spali. Še pred deseto jih je z njihovega priveza pregnal ferry.

Ob devetih izplujemo, nekaj časa jadramo, nekaj časa motoriramo. Tokrat je razmerje v prid vetru: tri četrtine proti eni četrtini. In še nekaj je bilo pri jadraniu lepo. Ko smo obračali okoli severnega dela Krfa, je veter obračal z nami. Le kdaj je nazadnje bilo tako? Običajno veter sicer tudi obrača, a piha vedno v nos. Hvala, Moana!

Kliranje je bilo enostavno. Ampak, šele potem, ko sem enkrat našel privez in ko sta Vesna in Bogdan našla urad. Tukaj sva že bila in vedel sem kam je treba, pa me je VTS operater zmotil z njegovimi navodili. Razlagal mi je, da moram levo od Georgiosa (ime ladje), pa imena, jasno, nisem videl, dokler nisem bil že čisto zraven. In na drugem koncu luke. Potem pa nisem videl več pomola, kamor je treba. Še grška zastava je plapolala pred napačno zgradbo in kažin je bil popoln. Klasičen primer, da se jaz ne znam orientirati na tak način (Vesna bi rekla »po žensko«). Če bi mi rekel, od vhoda kurz 200, bi bilo vse takoj jasno. Kakorkoli, prehod meje je bil tokrat popolnoma drugačen, kot v maju, v času korone. Sedaj je bil, takrat ga ni bilo...

Odjadramo do Petritija in se sidramo v precej valovitem morju. Upam, da se tole guncanje umiri do jutra...

skuštran otoček pred mestom Krf

eno veliko in eno malo plovilo

pred mestom Krf je bilo ogromno plovil, veliko tudi takih xxxxl velikosti

včasih ti spomin malce obledi oz. se popači in potem še moška konverzacija o mikro lokaciji, kar na koncu posledično pomeni sprehajanje po razbeljenem asfaltu do napačnega port authorohty ...

bolj malo plovil je v luki, se poznajo posledice covida

to je prava stavba za prijavo; saj samo, da sem pred stavbo stopila, sem takoj vedela, da to je to! prijazni uradniki, zadeva hitro urejena, 15€ za prijavo in to je to

tipične hiše v beneškem slogu

od daleč je bilo videti nekaj prostih privezov v mestni luki

del stare trdnjave

svetilnik mesto Krf

Lara dviguje jadra

grozno gužvasto sidrišče v Petriti (Krf)... bo treba iti ven iz jonskega morja

17. avgust 2020, ponedeljek

Petriti, Krf - Preveza, Grčija

Valovanje se je do jutra umirilo. Do jutra! Zato je bil pa transport med Malo in Laro z na novo zaflikanim dingijem kar triki. Valovna dolžina vala je bila ravno pravšnja, da sta bila dingi na krmi in sama krma v protifazi. Razlika med nivojema je bila, takole na uč, pol metra. Nekaj sekund v prid barke in nekaj sekund v prid gumona. Igre brez meja. V Igrah brez meja se je ena ekipa trudila rešiti nalogo, nasprotnikova ji je pa to poskušala preprečiti. Tokrat je nastopal v nasprotnikovi ekipi sam Pozejdon.

Kakorkoli, do enih ponoči so bile predvidene količine maliganov pospravljane in oddingirala sva domov. Takoj zjutraj, s prvimi sončnimi žarki, je bil odhod. Predviden odhod, namreč. Dejanski se je zgodil krepki dve uri kasneje. Ravno, ko se je zbudil veter. Na prvi pogled idealno izplutje, če ne bi upoštevali smeri vetra. Ve se, kakšna je bila. Tokrat kot nasprotnik v Igrah brez meja nastopa Eol. Nekaj časa je skoraj v nos, potem je čisto v nos in še kasneje je čisto v nos bonaca. Od predvidenega lepega jadrnanja ni bilo veliko. Šele pozno popoldan se le naredi angleški veter (ta po definiciji piha s polkrme). Moana mi je končno priskočila na pomoč.

Pred nekaj dnevi naju je poklical Miklavž z barke Saint Freres z željo, da se vidimo v Prevezi, ko bova plula mimo. On ima tam svojo barko na kopnem. Danes zjutraj je to željo potrdil. Za naju to sicer pomeni ovinek s poti. Ne velik, a vendarle ovinek. Žal pa je bil očitno nesporazum in se nisva uspela dobiti z njima.

Namesto, da bi skupaj kaj pojedli in popili in pokramljali, se sama sprehodiva po Prevezi. Kupiva kruh za zajtrk (do danes sva imela še kruh iz Korčule, iz Konzuma, ne od šipca) in zavijeva na večerjo. Taverna in pizzeria (skoraj) na rivi s smešnimi cenami. Pošteno se najeva in napijeva (vina) za vsega skupaj 17,50 evra (z besedo sedemnajst in pol evra). Za oba. In za moj okus je bilo boljše, kot hrvaška riba za petkrat višjo ceno.

temperatura v moji pisarni ...

končno prišla do pite s souvlakijem ... en kom 2,5€

okoli Male je želva veselo plavala

barka poleg barke ... suhi privezi v Prevezi so nasičeni s plovili

18. avgust 2020, torek

Preveza - Vlikho, Levkada, Grčija

Vse mi gre narobe že od samega jutra. Vse! Najprej me razočara kruh od včeraj. Nek čuden vonj (in okus) ima. Kot bi jedel potico in s tem popolnoma pokvaril okus delikatese.

Ampak, to je bilo še najmanj. Vesna se je naročila pri zobozdravniku in ko sva hotela na obalo, uleti služben mail. Pol ure (najmanj) je mimo, da je rešeno. Znerviran se spravim v dingi, ki (logično, da boj ne more biti) ne vžge. A-joj! Še včeraj je delal kot urica, sedaj pa takole. Na soncu brez sapice sedim v dingiju in šraufam motor. Pot mi teče v oči. Vse, kar testiram, je v redu. Kličem prijatelje na pomoč, Vesna kliče serviserje v okolici. Nič. Končno najdemo enega serviserja na Levkadi in se odpraviva tja. Spotoma, že med plovbo, pokličem še serviserja v Ljubljano (prej je imel zasedeno linijo, hic!). Potolaži me, da se tak motor čez noč pač ne more pokvariti in da je sigurno samo zalita svečka. Naj poizkusim, sedaj bo sigurno vžgal. Stegnem se nad dingi na davitsih, potegnem i-pali-iz-prve! A-joj! Pa sem vse očistil, spihal, celo na aceton sem poskusil vžgati, pa ni bilo nič. Sedaj pa dela. Kaj ga res mora samo pravi serviser vzeti v roke?

V Prevezi sva imela v planu še nekaj drugih opravkov, ne le Vesnina zobozdravnika. Je le toliko mesta, da se tam dobi vse. Ne vem, kje bo naslednja priložnost. To je sedaj zamujeno, škoda.

Sva pa zato odlično jadrata, konstantno med 7 in 8 vozli v 3-4 bf bočnega vetra (3-4 bf pomeni popolnoma mirno morje!). Ja, to so idealni pogoji za Malo, kjer je pri 12 vozlih potrebno začeti razmišljati o krajšanju jader.

Ampak. Petnajst minut pred tretjo sva pri mostu na Levkado. Po urniku se odpira evri-aur-on-di-aur, vsako uro, torej. In čakava, da ga odprejo. Ne odprejo ga! Dodatno uro, do štirih popoldan, tako kroživa pred zaprtim mostom, skupaj s še desetimi drugimi barkami. Vrli Grki so očitno šli na malico. Kdo bo pa delal v tej vročini?

Pa še ni bilo konec. V Nidriju grem v šoping kruha, mesa in zelenjave, ki je odpadel v Prevezi. Motorček na dingiju spet prede, kot je vedno. Ampak. Prodajalci v, s turisti nabasani vasici, se obnašajo, no ja, turistično. Tako neprijazne Grke sem le redko srečal. Vse jim je odveč. Pa še roba je tretje razredna. Huh!

V Vliku se sidrava poleg Lare in najprej je potrebno spiti eno šilce, da se pomirim in pridem k sebi. Potem sledi roštiljada. In ko se danes prevesi v jutri, končno potolažim moje živce tako, da se uležem v posteljo in zaspim.

15 minut pred tretjo sva bila že pred mostom in čakala na odpiranje mostu žal sva to čakala več kot uro :(

zaliv pred kanalom ima tudi lepe peščene plaže, zanimivo, da le malce proč je plaža prazna

zanimiva lokacija za skrivanje pred soncem

tukaj je verjetno nekoč bil most?

...končno je ob 16.00 zatulila sirena in most se je odprl

treba je ujeti vsak sončni žarek

četica počasi pluje ... omejitev 5Kn

gospod z jahto pa očitno ni razumel, da je hitrost omejena, saj nam je ves čas hupal, da se mu umaknemo

sidrani nasproti mesta Nidri je kot na avtobusni postaji zgužvano

direktno pred mestom Nidri je pa sploh nepopisna gužva in promet sem ter tja

to smetišče pred kanalom bi lahko vsaj malo skrili s kakšnim grmovjem?

hm, sidrati se zraven potopljene ladje ... ?

19. avgust 2020, sreda

Vlikho, Levkada - Messolonghi, Grčija

Če je bil včeraj slab dan, je danes dober. Mirno spanje v varnem in ogromnem zalivu, kjer so barke sidrane na nekaj sto metrov narazen v nekaj metrov globokem in blatnem dnu je zagotovilo za popolnoma varno sidranje. In bonaca ponoči tudi. Adijo Jadran in tvoji stalni prehodi front z nevihtami. Nahajamo se pod 40 vzporednikom in tega sranja je tukaj neprimerno manj. Se zgodi, a redko. Vsaj poleti je tako.

Na obalo se peljemo, kavico spijemo in zajtrk pojemo. Jaz spotoma skočim še po plin (pravzaprav sem šel po plin in smo spotoma pozajtrkovali). Lara mi je včeraj prišepnila, da so tukaj kupili najcenejši plin v zgodovini, kar na črpalki so jim napolnili jeklenko. Njim so, moje, Campingaz po imenu, pa ne. So jo pa zamenjali. In tako imam po novem, namesto že malo zarjavele bombule z Martinika, povsem novo italijansko. Good deal.

Ni še dvanajst, ko se končno odsidramo in izplujemo. Plovba po zalivu je v bonaci, plovba izven zaliva je v vetru. Odlično! No, nekaj časa je veter bočni, 4 bf, potem ga je vse manj in končno pade na 1 bf. Vztrajamo. In vztrajanje se nam je obrestovalo. Kmalu se spet dvigne in počasi jača. Letimo kot sneta sekira. Pod 7 ne pade, velikokrat je nad 8. Krajšati je bilo potrebno in to večkrat. Na koncu jadramo v 7 bf z manj kot četrtno jader.

Cilj nad Oxio zamenja cilj Messolonghi. Vetra je od Oxie naprej manj, bolj od zadaj je in kar je pomembneje, vleče z obale in vala skoraj ni. Le hitrosti ostajajo skoraj enake. Samo na genovo jadrava s sedmimi vozli. Na cilju sva točno (na minuto točno!) ob sončnem zahodu. V enem popoldnevu smo tako v krmnih (broad reach - run) vetrovih 1-7 bf (2 - 29 kt) prejadrali 50 milj. Lepo. Čudovito!

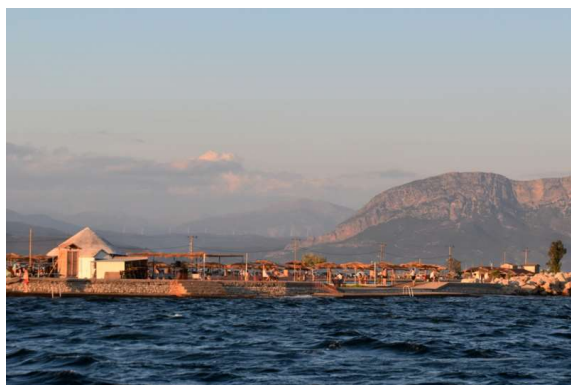
Sledi štamperle Bogdanovega mitrovca na Lari in večerja v eni izmed mnogih oštarij. Nekaj posebnega je tale tavernica, mize so na prijetni travi in za mizo sedimo bosí...

nepopisna gužva okoli Meganisija

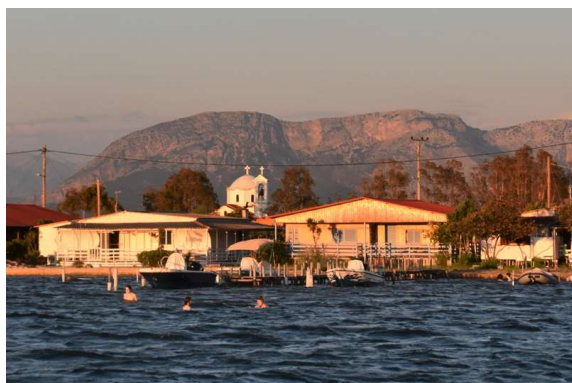
okoli Meganisija je vedno pretep za sidrišče

na začetku kanala je plaža, veliko kopalcev

mostiščarski penzion.... skozi kanal plujeva ob sončnem zahodu, zato taka močna rumena svetloba

to majhno naselje ima tudi cerkvico

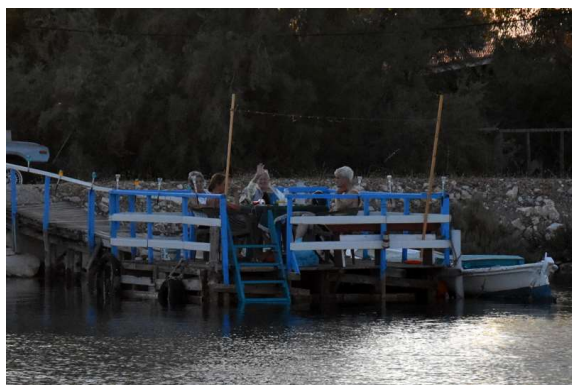
zapuščena hiška

palme popestrijo okolico

mostiščarsko naselje za nami

večerno druženje ob kanalu

cesta v kanalu

.. in mini most

pogled iz kokpita

20. avgust 2020, četrtek

Messolonghi - Navpaktos, Grčija

Spal sem kot ubit. Ura je že več kot devet, ko me Vesna zbudi. Lari se je včeraj pokvaril solarni polnilec, danes dela sam od sebe. Verjetno se je zazaugal, tako kot moj outboard. Tej bolezni tehnike se po novem reče parsunov sindrom. Popoldan, ravno ko smo pluli pod patraškim mostom, je za ta isto boleznijo zbolel tudi Vesnin Nikon. Ej, ko bi vedno obstajala samo ta vrsta bolezni!

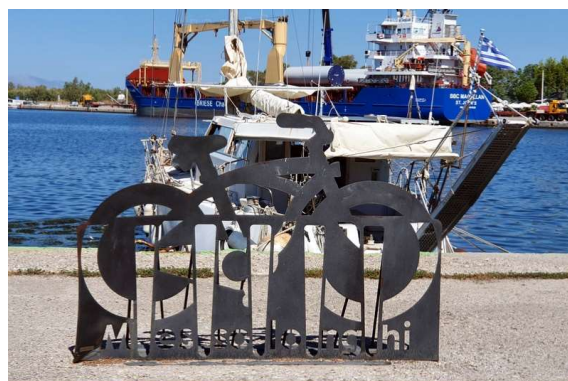
Dopoldan se nam nikamor ne mudi, ležerno se spravljamo k sebi, kafetkamo in šraufamo. Šele ob pol dveh se odpravimo na morje. No, takrat pa že malo vleče veter in Malo pritiska na obalo. Nikakor se ne morem odlepiti grobega pomola z gumijastimi odbojniki za velike ladje. Na koncu Lara Mali potegne premec v svobodo. Rezultat je popolnoma zasvinjan (črn od gume) desni bok in vsi fenderji, ki so bili nastavljeni za obrambo pred uničujočo silo ostrega kamena v betonu na obali.

Je pa veter tudi za nekaj dober. V tišini lepo, a ne prav hitro, jadramo do Navpaktosa. Večji del poti metuljkamo, ostalo je na-ivici-kaznenog za obe jadri na istih uzdah. Celo tok pod mostom je pravilno naravnani in nam na nekaj miljah doda do dva vozla hitrosti. Prijetno! A vroče. Skok v vodo pred staro beneško utrdbo in mandračem za obzidjem je nujen.

Zvečer se ne odpravimo nikamor. Vsi štirje se zberemo v kokpitu in nekaj malega popijemo in veliko klepetamo. Hrani se odpovemo. Le nekaj snacka roma v želodčke.

bolj malo nas je še zjutraj na privezu

v ozadju hrupna ladja

včeraj zvečer jih ni bilo, danes pa kar nekaj čapelj

tudi bele so bile

pa še ena z letečo čapljjo v kanalu

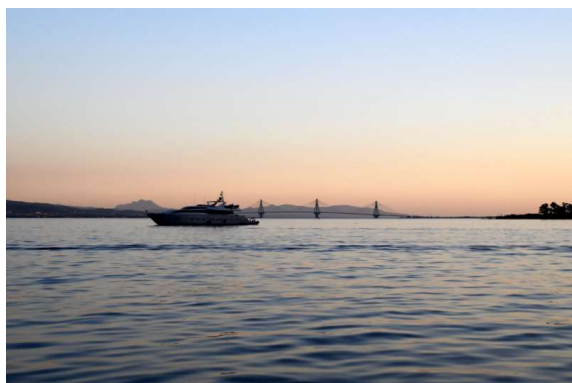
pod mostom že xxtič

je bila že skoraj noč, ko smo prispeli v Navpaktos

vkleščena hiša z verando

kar nekaj se nas je nabralo v zalivu, med drugim tudi velika jahta

ženski večerni klepet

večerno fotografiranje ženina in neveste

oštarija skoraj pod vrhom hriba

Leto 2020

Korintski zaliv

21. avgust 2020, petek

Navpaktos - Trizonia, Grčija

Spalo se je odlično, malo vetra naju je ravno prav hladilo. Zjutraj pa na obalo. Dingi parkiramo v starem beneškem, turškem, bizantinskem, albanskem (in morda je še od kakšnega naroda, ki si ga je v pisani zgodovini nekaj časa lastil - aha, pozabil sem, da je danes grški in to že celih sto petdeset let) mandraču. In nato se namenimo vsega skupaj nekaj sto metrov stran. No, teh nekaj sto metrov je po vseh treh koordinatnih oseh našega trirazsežnostnega prostora, ki ima izhodišče v mandraču na morski gladini.

S trdnjave je lep razgled. To drži. No, enak (ali pa še lepši) bi bil tudi z drona (po Toporišičevo: trota). In lahko bi celo dopoldne sedeli v senci tristo let stare platane v psistariji na osrednjem mestnem trgu ob mandraču. Jaz sem bil pobudnik gorskega izleta na vrh utrdb in sem jih za kazen poslušal celo dopoldne. Od Vesne, jasno. Pod vrh je prisopihala zadnja in vsi smo bili krivi za njene kondicijske težave. Hja... Šele kavica in zerica jo potolažita. Ostale pa pивce za živce in konkretna mezica na račun hiše (suvlaki, pomfri in solata), ki spada k pivu. Poleg zerice ni (slane) meze. Logično.

Nabavim še novo SIM kartico in top-upam dve (ono od lani in današnjo). Za 10 evrčkov da Cosmote 15 GB podatkov. Ugodno. Ampak. Aktiviram jih pa ne, še vedno nama dela roaming iz Hrvaške. Še bolj ugodno. Na barki narediva še nekaj službenih malenkosti in potem izplujemo.

Veter ne piha po angleško. V nos ga imamo in orcamo. Na srečo pot ni dolga in po 15 miljah cik-cak plovbe smo privezani v marini Trizonia. Privez je po želji bočni ali krmni, vodo nudijo, elektriko tudi, le inkasanta ni na spregled. Tudi v redu. No, morda pa inkasant tukaj sploh ne obstaja? Grčiji.

Pa si dolgo ne belimo glave s problemom inkasanta. Po welcome drinku na Lari, gremo direktno v napad na taverno. Lakota je huda reč. Na otočku je nekaj tavernic in mi izberemo najboljšo. Najboljšo po naših merilih, se razume. Itak pa imajo povsod klasično ponudbo in klasične cene. Tako, kot kjer koli v Grčiji.

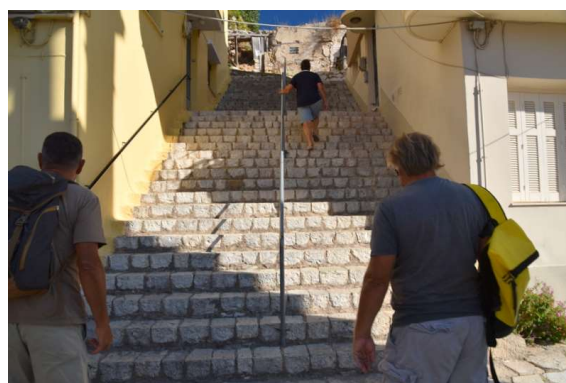
po drugem požirku prve jutranje kave, brez zajtrka, je bilo treba oddivjati v mesto

mesto Navpaktos je simpatično mesto z nešteti kafiči in oštarijami ampak je bilo treba divjati na vrh hriba brez vode in zajtrka

ob pol desetih zjutraj so ulice mesta še samevale, le mi smo hiteli iskati pot do trdnjave

najprej je bilo nešteto stopnic, seveda višina stopnice vsaka po svoje

ob tej uri je še mačka dremuckala in se skrivala pred soncem, ki je že začel neusmiljeno pripekati

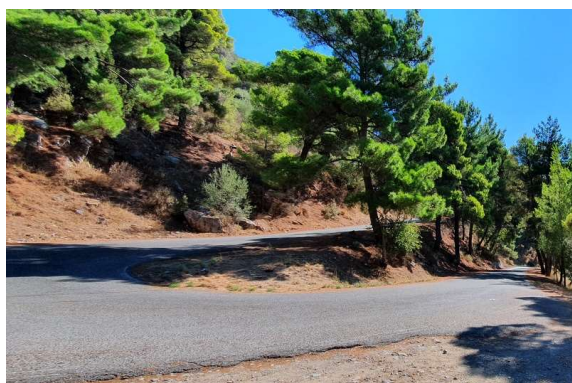
po pol ure hoje na žgočem soncu sem premišljevala pri tem znaku: ali levo ali desno.... pa sem včasih trma in, če sem že rekla ,da grem gor, pač grem gor, čeprav to ni ravno meni v veselje

med potjo se xxxkrat ustavim, da fotografiram, saj je okolica zanimiva

pogled na patraški most

nekaj časa so bili ob poti tudi bori, močno je dišalo po njih

in znotraj trdnjave niti enega kioska z vodo ... dehidracija v tej vročini je bila res na višku

še le v mestu sem prišla do pijače.... no, nekateri so se okrepčali z velikimi porcijami meze; ni kaj, ko si lačen, si čisto drugačen

za večerjo smo si v Trizoniji privoščili jajčevce na dva načina, musako, girice, hobotnico v vinski omaki... vse je bilo okusno

22. avgust 2020, sobota

Trizonia, Grčija

Trizonia je čisto fleten otoček s prijetnimi lokalčki in lepimi plažami. Majhen, celo manjši kot so primerljivi hrvaški otoki. Ilovik, Premuda, Ist in podobni. Razlika je le v tem, da svojim obiskovalcem ne nudi plačljivih boj, ampak zastonj marino. Tudi poraščen je lepo. Vidi se, da v Korinskem zalivu ne pihajo močni vetrovi. Vsaj ne pogosto. Nazadnje sva bila tu pred dvanajstimi leti konec oktobra. Takrat mi je v spominu ostal kot od sveta pozabljen. Danes, sredi sezone, je poln življenja. In ker smo v Grčiji, traja življenje pozno v noč - ali še bolje rečeno zgodaj v jutro.

Zadnje dni je bilo kar nekaj vetra, ki smo ga s pridom izkoristili. Za naslednje dni je na tem koncu Grčije napovedana bolj kot ne bonaca. Čas je, da se ustaviva in delava, precej zadev se je nabralo. Če smo zadnje dni pluli, ker smo lovili veter, sedaj ni več te potrebe. Pa še elektriko mi je Bogdan uredil (zmenil se je s sosedom, da se lahko priključim na njegov podaljšek) in spotoma popolnoma napolnim in razžveplim akumulatorje. Ker je tudi voda na voljo, se Vesna loti še žehte. Po mesecu in pol sva spet v marinski oskrbi. No, "marinski". Za celo marino so na voljo tri (šuko) vtičnice na enem stebričku in nekaj pip za vodo. Brez petdeset metrskih podaljškov za elektriko in enako dolgih cevi za vodo ne gre.

Lara danes odhaja dalje, njihovi cilji so v bližnji prihodnosti drugačni kot najini in čas je, da gremo vsak svojo pot. Pa, saj je bil že čas. Sicer se bomo še naveličali en drugega. Pred odhodom sprehod na frape v bližnji kafič in potem se prijatelji odvežejo. Jaz pa skok v podpalube in za mašinc. Vesna tudi.

Mrak je, ko sem končno spravil zadeve, ki so se nabirale zadnji teden, pod streho. Hja, takih stvari, ki so me čakale, ne morem (več) početi on the fly. Moram se skoncentrirati in z mislimi potopiti v problem, da ga rešim v redu. Sicer naredim več škode, kot koristi.

Kmalu grem spat, precej prej, kot prejšnje dni. Mogoče mi pa jutri le uspe vstati pred deveto uro zjutraj. In biti pri tem naspan.

Trizonia, danes urejena vasica

čeprav je bilo kar dosti plovil, je bilo še vedno veliko prostih kapacitet

lokalni čolnički

jasno, da smo se mi vezali na bok, ker drugače bi morali dinghi spustiti v morje

oštarije se začnejo polniti šele po deveti uri zvečer

dnevni gostov je ogromno ... nekateri se pripeljejo le na večerjo s celine

spokojna vasica v dopoldanskem času

še drugi konec privezov

23. avgust 2020, nedelja

Trizonia - O. Isidoros, Grčija

Ni mi uspelo. Niti biti pokonci zgodaj zjutraj, niti biti naspan. Nisem dobro spal. Morda zato, ker sem bil utrujen od dela ali pa zato, ker zvečer nisem zlik mislo kilo krasi, kdo ve? Kakorkoli, ko se sestavim, začnem z urejanjem barke. Tudi ta že nekaj časa ni bila deležna moje pozornosti. Enkrat je zamujeno potrebno nadoknaditi. Seštukam cev za vodo in jo natočim. Včeraj je pralni stroj opravljal svoje poslanstvo in nivo vode v našem tanku se je močno znižal. Potem ta isto cev ponudim še sosedu, ki se kar ne more načuditi, da kdo stori kaj takega. Hmmm... Grk je in od Grkov bi pričakoval, da je to nekaj vsakdanjega. Kakorkoli, zahvaljevanju ni konca.

Vetra ni, počasi motorirava po olju proti vzhodu. Kam greva? Ne vem. Nekam, kjer še nisva bila. Dobrih dvajset milj sva že preplula, ko se plašno pojavijo prve sapice. Tudi 1 bf je napredek. Ampak. Napredek, točno v nos. Zavijem na kopanje v zaliv, ki ni opisan v pilotu. Računam, da bo prazen. Tako tudi je. Sama sva, le na obali (za ovinkom, tako da se jih niti ne vidi) je nekaj vikendic. Za mojo rekreacijo si omissim spremeniti boke Male iz črno kodrslastsatih v bele (s fenderji sem to naredil že med plovo). Vesna gre spet pod vodo. Glede na temperaturo morja (27 stopinj) je, razumljivo, dolgo pod vodo.

Ogledala si anemone in nekaj ribic. Mediteran...

Ob šestih pa dalje. Ducat milj je do naslednjega zaliva in sončni zahod je že malo po osmi uri zvečer. Avgust se bliža koncu, prestavila sva se bolj proti jugu in dan ima le še dobrih 13 ur. Spet poje motor. Sidrava se z zadnjimi sončnimi žarki, dno se že bolje vidi na telefonu, kot v naravi. Dve barki sta sidrani, pa za tretjo sploh ni enostavno najti mesto, ki ni poraščeno s travo in globoko petnajst metrov. In jasno, tako mesto, ki je od sosedov oddaljeno najmanj petdeset metrov, ne glede na to, od kod bo pihal veter..

Danes ne greva na obalo, morda avrio. Večerja bo kar na Mali.

dopoldne zapustiva otok Trizonia; privez,elektrika in voda je zaenkrat še vedno brezplačno

Trizonia je zelo blizu celine, zato ima tudi veliko dnevnih gostov

zaliv Sikias je lep konec za snorkljanje, saj sem plavala gor in dol po zalivu več kot uro in pol (to mi je v veselje!); žalostno pa je, ko vidim smeti pod vodo; vsaj 6 avt.gum sem naštela, da ne govorim še o ostalih zadevah, ki ne sodijo na morsko dno ... res žalostno !!!

Golden anemone (Condylactis aurantiaca)

cele jate rib

nekaj različnih ribic in pokojni leščur

nekaj različnih anemon....

v zalivu Sikias je nekaj, verjetno, vikendic, do katerih vodi makedam pot čez hrib

zaliv Sikias kjer smo se ustavili na kopanje

ribič je za nami raztegnil mrežo

ob osmih zvečer je bilo še veliko kopalcev na plaži zaliva Isidorasa

t.i. marina je polna majhnih čolnic; za jadrnice je mišljen zunanji pomol...

24. avgust 2020, ponedeljek

O. Isidoras - Antikyra, Grčija

Tudi avrio nisva šla na obalo. Jaz sem ostal na barki in počival v ravno prav prijetnem vetrčku, Vesna je zaplavala pod vodo. Dolgo je ni bilo na spregled, dodobra si je ogledala bližnje otočke (ok, bolj čeri, kot otoke) in se na koncu pohvalila, da je bil izplen za Mediteran nadpovprečno dober.

Premišljujema, ali se oddingirava v mandrač ali prestaviva na popolnoma prazen pomol pred mandračem. In potem odracava v dva kilometra oddaljeno mestece. Vroče je za sprehajanje. Odločitev je temu primerna. Z barko se nekaj milj odpeljeva okoli rta in priveževa na mestni pomol v Antikyri. Sedaj je vse bližje.

In potem na rivo. Končno kraj, ki je meni všeč. Mediteran, kot je nekoč bil. Preplavijo me spomini izpred trideset let, ko smo začeli hoditi v Grčijo. Tukaj je še vedno tako. Nobenih plastičnih oštarij, nobene junk food angleške hrane. In nobene gužve! Do večera se nas na pomolu nabere 5 bark. Na najmanj dveh so Grki. Ostali so tuji sladokusci. Sprehod med okoli dvajsetimi oštarijami in kafiči ne omogoča slišati niti ene same tuje besede. Krasno, prečudovito! Angleščino lahko

poslušam na Tromostovju ali v Dolenjskih toplicah, res mi ni potrebno hoditi na drug konec sveta, da sedim v družbi pijanih in preglasnih avionskih turistov. Spet se je pokazalo, da je potrebno zaviti samo eno avtobusno postajo iz avtoceste, pa je svet spet lep. Če so bili Jonski otoki ena sama gužva (tipa Jadran) in zato v mojih očeh čisto navaden crep, sem se tukaj kar potopil v svet domačinov. In turistov sploh ni malo, kar polna je lepo urejena riva zvečer, ko pade mrak. Le tujcev ni.

In cene so normalne. Liter vina v gostilni je po 6 evrov, kar je podobno ugodna cena kot v Španiji. Scorpion fish (menda se ji pri nas reče plamenka, bodika ali nekaj podobnega) je po (preračunano) 340 kun, škarpna po 300 kun za kilogram. Za primerjavo, brancin na Lastovu je bil po skoraj 500 kun (in še vedno ni jasno ali za komad ali kilogram). Hobotnica, lignji, kozice so po 50-60 kun (spet preračunano). Vse te cene so za taverne v prvi bojni liniji na rivi. V najdražjih in najboljših lokalih, torej.

Pa še nekaj je. Na Hrvaškem, pa tudi v Nidriju na Lefkadi sem se počutil kot instant bankomat, kjer mi lahko vzamejo denar, ne da bi mi kaj nudili za to. Tukaj sem spet človek. To šteje več, kot vse ostalo.

odplavala 500m (v eno smer) do mini otočka, snorkljala skoraj dve uri, na koncu utrujena, a zadovoljna; nisem vedela, da lahko tudi v Grčiji najdem tak lep podvodni svet

več različnih jat rib, korale od trdih do mehkih; le porcijskih rib in rakov nisem videla :) ; zaliv Isidoros

bele korale v družbi z vetrnico

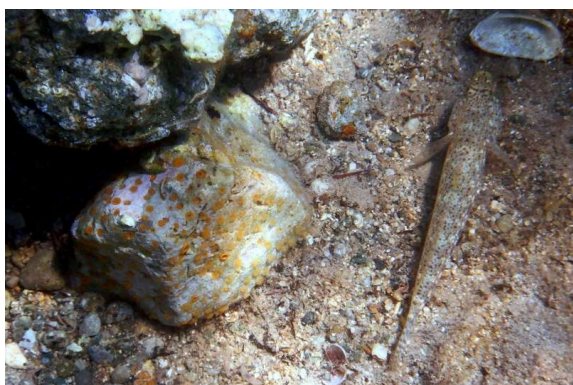
tri take koralice so bile na kupu ... kar izbuliš oči, ko vidiš, da tudi tukaj kaj takega raste ... full happy !!!

zelo posebna anemona, tako nežna, lepa ...

en konec je bil bogat s praprotjo, poleg ostalih koralic

zanimiv kamen popikan s koralami, ki mu dela družbo ribica

novi stoli in mize v starem stilu

še za najmanj dve jadrnici je prostora ... ampak očitno tudi za jadralce ni to pozabljen konec

svetilnik narejen leta 2006

ob rivi oštarije, kafiči, živahno, vendar razen grščine ni bilo slišati druge govornice; super!

baby lignji in hobotnica z olivnim oljem je bila dobra mezica od katere sva bila krepko sita

25. avgust 2020, torek

Antikyra - Alyki, Grčija

Okoli barke na pomolu so bile nastavljene in v uporabi super high tech ribiške naprave. Podobnih držal za palice še nisem videl. Še ob treh zjutraj so zagnani ribiči razpravljali o izgubljenih priložnostih in občasni sreči pri ribolovu. Ne razumem jih. Ribarnico imajo v mestu.

Midva nisva imela podobnih težav. Hobotnico sva ujela tik-tak. In to že zamrznjeno. Pri mesarju. Tudi nekaj mesa sva kupila, za najine pojme zmerno dozo, pa je bil mesar tako zadovoljen, da nama je na račun hiše dal takoj še tri, na paličico nataknjene, čevape. Tukaj jih imenujejo s turško besedo kebab in servirajo na podoben način kot ražnjiče, aka souvlake.

Sva pa imela zato enkratno priložnost, da blestiva v najini grščini. Posadka mesarije je obvladala le tri angleške besede: pork, chicken in beef. Že pri številkah se je zataknilo. Ja, res pristna Grčija izpred desetletij, ko sva že kar malo obvladala ta jezik. Ko se danes spravim z domačini govoriti grško, me takoj resetirajo: sori-du-ju-spik-ingliš? Ali pa na (za moje pojme brezhibno) naročilo ena-frape-metrio-me-gala odgovorijo z jes-sr. Tako, da me vse mine...

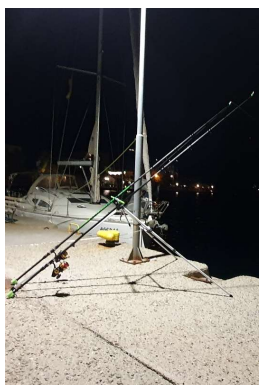
S sosedi, Holandci, edinimi tujci v mestu, še malo poklepetava in se počasi odveževa. Vetra ni, poje motor. Kar v prvi primerni zaliv bova zavila in počakala na jutri. Mesa imava dovolj. Ampak. Globine so precej drugačne, kot sem jih pričakoval, kot so opisane v pilotu in kot so označene na Navionicsovih navtičnih kartah. Dvajset metrov globine in dvajset metrov od kopaliških boj je pač pregloboko za moj okus.

Odplujeva naprej in spotoma študiram, kam iti. Kar nekaj mest, opisanih v pilotu, ima na kartah podnapis deeper than indicated. Ali kaj podobnega. Potem se osredotočim na zaliv brez komentarjev. Ima celo majhen mandrač z globinami na karti pod meter. No, na vhodu v ta mandrač je moja izmerjena globina 11 metrov, notri je vse polno privatnih mooringov in ne glede na primerne globine, tja ne greva. Pa še pri mesarju sva bila danes in v mandraču ne moreva kuriti...

Plujeva ob obali in skenirava dno. Petdeset metrov od kopnega je globina med 15 in 50 metri. Nou-vej! In potem končno najdeva primerne globine pri vasici Alyki. Sidro vrževa na šestih metrih v mivko. S 40 m verige v vodi sva sigurna. Itak sva edina barka. Pravzaprav nisva cel dan videla niti ene barke. Odkar sva zapustila Antikyro, sva edina na morju. Nekaj ribičev in to je vse. Čudovito!

Zakuriva, spečeva, pojeva in opazujeva kičast sončni zahod ter hribe okoli sebe. Včasih so bile na vrhu hriba cerkvice, pred nekaj desetletji so jih zamenjali stolpi mobilne telefonije, danes pa prevladujejo vetrnice. Skoraj tako ogabno, kot plastični stvori po zalivih.

Za finale dneva (no, bolje rečeno, za začetek noči) gre Vesna še na nočno plavanje, jaz pa v kokpitu maltretiram komp.

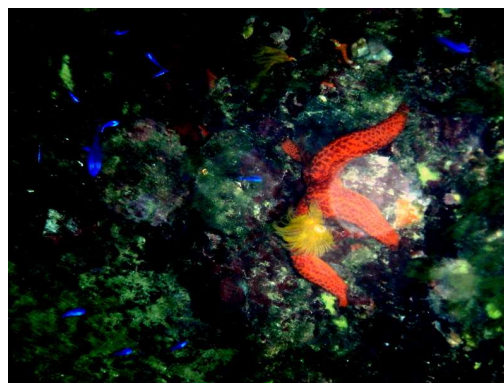
v tem stilu so bile zvečer po pomolu razstavljene palice; 10 ribičev sem našela ob treh zjutraj kako so še živahno premikali palice levo, desno

tudi artikli v trgovini imajo varnostno razdaljo :) ... včasih naletiš tudi na kako tako trgovino (kot sredi Pacifika)

luna se je približala vrhu hriba kjer je pri cerkvi bila močna luč ... pa sta bila tako luštna ta dva na fotki, da sem jih morala še jaz fotkati s telefonom...pa smo bili usklajeni :)

še ena včerajšnja: žal mi ni uspelo narediti dobrega, ostrega posnetka, preveč vala je bilo; gre pa za močne barve drobnih koral, rib in zvezde...

naselje belih hiš mesteca Antikyra, verjetno za zaposlene v bližnji tovarni aluminija

tovarna aluminija v Antikyri - k sreči kar dosti oddaljeno od samega stanovanjskega naselja

vasica Paralia - se vidi kako hitro je globoka voda po kopalcih

mini lučica za mini čolnice žal na tem sidrišču ni bilo primerne globine za naju, vse preveč globoko ...

skrita vasica Paralia, za devetimi gorami, pa vendar kar dosti turistov

ribiči in ribička, ki je šla v obleki do kolen z ribiško palico ...

ob pogledu na ta avto dobim asociacijo na ameriškega šerifa sredi prerije; no, v Grčiji uporablja tak avto s tako nalepko Pit Bull Security !!!

malo večernega kiča iz kokpita po dobri večerji in kopanju morja temperature vsaj 28C

26. avgust 2020, sreda

Alyki, Grčija

Prvi del noči je bil naporen. Vroče je za znoret. Ležim v kokpitu in lovim sapice za hlajenje. Ni jih. Ko se ob enih zjutraj končno naveličam živeti izpod peke in grem po ventilator, je bolje. Ampak. Ne piha iz smeri ventilatorja. Pihati je začel veter. Končno. Kakor je začel svoje poslanstvo, tako ga tudi konča. Ventilator namreč. Veter se samo še stopnjuje in v pol ure že lepo vleče. Zaspim, kot otrok.

In spim do devetih zjutraj. Vetrovno je, temperatura je prijetna. Odločiva se, da danes še ne greva dalje. Tukaj imava svoj mir, Vesna dela. Refuli, ki so baje znani na tem koncu sveta, sploh niso tako močni, kot jih opisujejo. In niso moteči. Še vedno sva edina. Mislim, da bo tako tudi ostalo. Prav zanimivo bi bilo počakati tukaj na sidru tako dolgo, da dobiva sosede. Skoraj sigurno bi bilo to enkrat do konca septembra.

Zvečer se oddingirava na obalo. Vetra je občasno sicer preko 20 vozlov, a sva blizu obale in z najinim dingijem plovba ni mokra. Mandrač je nabito poln, samo en parking plac za dingija je še na voljo. Zelo očitno privaten z dodano leseno stopničko in gumijastimi odbojniki. A to je Grčija v klasičnem pomenu besede (ne Jonsko morje). Ribič nama (s kretnjami, ker z besedami ne zna) pojasni, da je kanena provlima (prevod tega izraza v svahili je hakuna matata). Očitno se bo lastnik priveza brez debate umaknil gostu. Lepo. Kar malo mi je nerodno. Ipak smo tako blizu Hrvaške. In Slovenije. Pa tako drugače. Južni Balkan...

Sprehod po lepo urejeni rivi in pavza za pečeno koruzo in ouzo meze. Večerjala sva doma. Ko sediva, gre sonce spat. Kar pa ne pomeni, da se plaže spraznijo. Nasprotno. Oštirji z reflektorji razsvetljujejo svoje ležalnike in še naprej strežejo svojim gostom. Očka je sinčka učil vragolij, ko je bil še dan in jih uči že v trdi temi. Midva pa v miru srebava svojo pijačko en štuk višje.

Če so bile včeraj težave z angleščino pri mesarju, so danes tudi v kafiču. Brez najine grščine ne gre.

Mala je bila po vsej verjetnosti danes najbolj slikan neživi objekt v Alykiju. Tudi, ko se vračava domov, imava gledalce. Zvrstijo se na pomolu in opazujejo, kako se bova skotalila v dingača. Nekaj novega za njih. Ko nama uspe, takoj sledi vprašanje ver-ar-ju-from? To zanima vse, ki po prvem stavku nagovora v grščini ugotovijo, da prav vsega pa le ne razumeva.

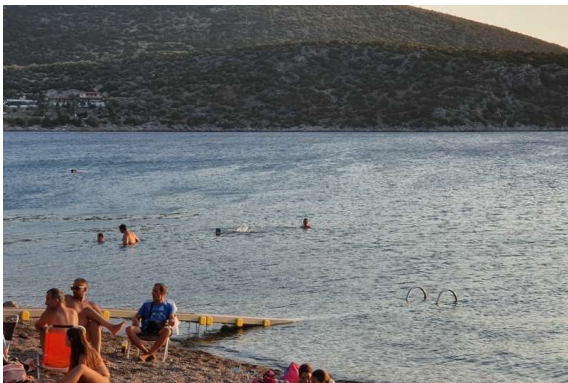

dan je bilo malo preveč vala za snorkljarijo, čeprav nekaj jih je bilo, vendar jim je cevko ves čas zalivalo... tako, da

me je minilo v startu :(

že Antikyra je imela zelo lepo urejeno rivo, Alyki ima ravno tako ...lepo!

za invalide imajo lepo narejeno, da se zapeljejo z vozičkom v morje, tega tudi ne vidiš pogosto

vasica Alyki je predvsem turistična vasica pozimi je to verjetno vasica duhov ... no, nekaj domačinov sigurno je, vsaj sodeč po tem, ko jih vidim kofetkati v kafiču in igranju domin

ostanki Acropolis Ancient Siphai so zvečer lepo razsvetljeni

prodajalec koruze....ima pa gril tako pološčen, da sam sebe gleda med peko

ura je bila že devet zvečer, ko sta se sinček in očka veselo igrala v morju, mamica pa senčila pod razsvetljenim senčnikom

letošnji prvi ouzo meze je bil dober, le malce preveč slan (tako, da si je moral Tone še pivo naročiti, jaz pa liter navadne vode)

Mala v soju sončnega zahoda :)

27. avgust 2020, četrtek

Alyki - Porto Germeno, Grčija

Končno noč kot se spodobi. Zbudim se spočit. In, ko je več kot polovica posadke budna, se začne razprava. Za odločitev je potrebna kvalificirana večina (zanemarimo zaenkrat, da ima kapitan dva glasova). Gremo ali ostanemo? Če gremo, kdaj gremo? Sedaj je popolna bonaca, popoldan bo verjetno precej refulasto in pristajanje v majhni lučici (blago rečeno) komplicirano. In odločiva se za odhod.

Spotoma pokukava v nekaj zalivov. Globine so povsod velike, prevelike. No, saj bliže obali bi bilo v redu, a kaj ko so vrli Grki kar po tekočem traku ogradili kopališča z bojami, postavljenimi daleč od plaže v globoko morje. In na zunanji strani boj ni nikjer manj kot 20 m globine. Šele pred Porto Germeno so (neograjene) globine primerne za sidranje.

Vendar sedaj to niti ni pomembno, midva greva vendar v luko. Lučico. In se počasi približava, pomoliva kljun izza valobrana v mandrač in ga tudi takoj izvlečeva ven. Nou-vej! Podobno kot včeraj, je tudi ta mandrač popolnoma zapolnjen z lokalnimi čolnički. In mooringi vse povprek. Če bova imela srečo, bova lahko pristala z dingijem. Torej globine pred luko le niso tako nepomembne. Sidrava se na 9 m globine z dobrimi 50 m verige v vodi (veriga v sidrniku ne koristi ničemer, bolje jo je spustiti v morje) in preverjeno sva pribetonirana na dno.

Vesna gre v podvodno ekspedicijo. Dve uri in pol traja, da se vrne nazaj. Tokrat ni bila tako srečne roke, kot v Isidoriasu. Je pa očitno zelo utrujena. Največjo popoldansko vročino mirno prespi. Jaz samo skočim v vodo in se potem hladim na druge načine. Na vsak način mora telo ostati hladno, popoldan je predviden izlet na obalo. In od tam na 500 m oddaljeno najbolje ohranjeno antično utrdbo v Grčiji (tako Wikipedia). Na srečo je vmes na teh 500 m kar nekaj gostiln.

Ampak. Grški navtični prerok Rod je metre štel od vznožja hriba in ne iz luke. Dva kilometra od dingija do stolpa je bolj realna ocena, s katero se strinja tudi stric iz telefona. Pri plus tri in trideset stopinjah (Celzijevih stopinjah, ne kotnih in niti ne nožnih - teh je nekaj tisoč) in brez oblaka na nebu! Še veter je šel spat. No, utrdba je vredna svojega denarja. Natančneje 140 plus 970 tisoč evrov, kolikor smo plačali evropski davkoplačevalci za žličkarje, ki so do sedaj uspeli obnoviti en stolp. In predenj postaviti (zaklenjena) vrata.

Povratek je razdeljen na tisoč plus tisoč metrov. Na mejniku tisočice je oštarija s hladnim pivom. In na koncu dingiranja je braai z vratovino (in bučkami in malancanami za Vesno). In žlobundro (ki jo ponosno imenujeva bambus) za oba. Vse v

neomejenih količinah...

vsa pregreta najprej v morje; plaža je ves čas kamnita in imajo dokaj pogoste stopnice za v morje, saj je takoj globoko; nazaj k naravi: nekomu riba ni bila všeč in jo je vrnil v hrano drugim ribam (tako je prav)

nič novega niso moje oči danes uzrle, na splošno sem morala kar dobro iskati motiv za fotko; vrša v morju je bila tudi po dobri uri še vedno prazna

na koncu teh skal sem se končno obrnila in šla nazaj; morje je imelo večkrat mrzle predele, očitno je kakšen izvir saj se je sladka voda tako močno mešala s slano, da nisem na trenutke nič videla

mini cerkvice fotografirana iz morja

no, ta rdeča korala z luknjo je bila malce posebna, drugačna

Tone se je odločil iti do utrdbe Aigosthena, jaz pa za comp službovati

lučica v Germeno je polna lokalnih mini čolničev, za Malo žal ni prostora

dolga pot je do utrbe, sploh, če greš v tej vročini

na tem koncu je peščena plaža, tujcev ni bilo slišati

pogled z vrha trdnjave na lučico in Malo

obnovljeni del z evropskimi sredstvi

pa še nekaj fotk iz utrbe in okolice; vrata na prenovljenem stolpu zaklenjena

28. avgust 2020, petek

Porto Germeno - Agios Sotiras, Grčija

Danes pa dalje. Popoldan imava napovedane 4 bf polkrme, splača se počakati. In se kopati in delati in brati. Kmalu popoldan veter tudi dočakava. Le, da ni polkrma, ampak čista orca. Točno v zaliv piha in midva sva na koncu zaliva. Ok, bova počakala, saj se bo obrnil. In čakava in se kopava in bereva. In ne dočakava...

Ob treh popoldan le dvigneva sidro in odmotorirava točno 3 bf naproti. Spotoma si premislim o današnjem cilju. Ne greva na otočke, kjer so mnenja ljudi, ki so tam že bili, deljena. Večinoma pa so spet v stilu "incorrect depths". Takim mnenjem kar verjamem. Skoraj nič na tem delu Mediterana na Navionicsovi HD karti ne ustreza razmeram v naravi. In to ne za meter ali dva, ampak za faktorje. Za te otočke Navionics meni, da je morje globoko nekaj metrov, meritev, ki jo je na karto dopisal nek uporabnik pa kaže številko 35 m. Rod se je sicer tu sidral, zato bi bilo to smiselno preveriti. Samo ne danes. Avrio.

Odpraviva se v zaliv Agios Sotiras, ki ni opisan v pilotu, Navionics podaja smešne globine, Guglove mape pa kažejo

optimistično dno in dokaj globok in vsaj delno zaprt zaliv. In zapljujeva v zaliv, kjer na koncu kraljuje plaža z nekaj lokali ob morju. Globine so (končno) primerne in sidro vrževa v 6 m globoko vodo, okoli 100 m od obale. Do sem vse lepo in prav. Le dno ni mivka, kot mi je izgledalo s posnetkov, ampak pesek, na delih porasel s travo. Sidro vrževa nekam, kjer ni trave in počasi zategujem. S strahom, da popusti. Nisem šel do konca, nisem si upal, a pri 2500 obratih se nismo premaknili. Ponoči bo bonaca in danes sem tudi jaz pri sidranju zamižal na eno oko in uporabil semi-jadransko metodo (razmerje imava sicer 1:6, porušitvenega testa pa nisem izvedel - zato "semi"). Kasneje se Vesna spravi pod vodo in spotoma pogleda še sidro. Zakopano je.

Do sedaj se je ta del Korintskega zaliva zelo izkazal. Rod bi rekel, da je "gem", dragulj. Konec zaliva je izredno gozdnat, verjetno najbolj, kar koli sem kdaj doživel v Grčiji. Ljudje pa še niso naveličani tujcev. In to mi je všeč. In, kar šteje najbolj, sama sva. V zadnjih petih dneh nisva srečala niti ene jadrnice! Ko sva danes plula proti neznanemu zalivu, me sploh ni najedalo tisto standardno vprašanje: "Kaj pa če ne bo prostora, kaj je pa plan B?". Že kar pričakoval sem, da bova spet imela celotni zaliv samo za sebe.

Plan za zvečer je bila večerja v taverni na obali. Pa se je začel od nekod valiti zoprn kratek, čeprav ne prav visok val. A za dingija, privezanega nekam na obalo, preveč. Razbijalo bi ga ob betonu. Plan B. Danes pojeva grškega florentinca na barki, jutri zjutraj greva na frape na obalo. Vsekakor naju zanima, kako je tukaj, samo nekaj milj za ovinkom izven jadralske avtoceste.

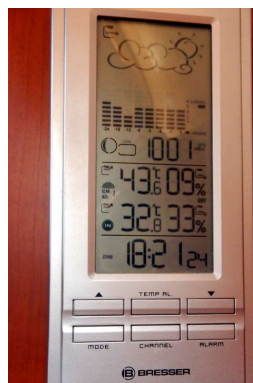
vasica Sotiras je še zvečer imela polno turistov

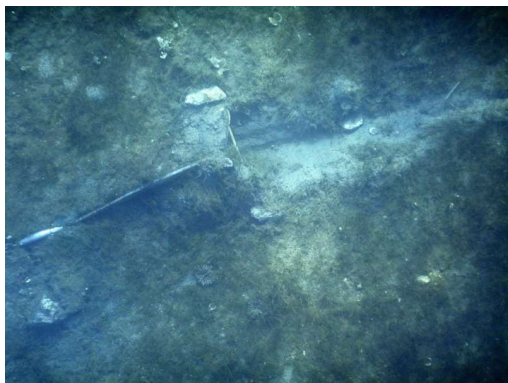
lep zaliv, obiskan verjetno zgolj s strani domačinov; no, danes je tudi petek oz. vikend in je mogoče tudi zaradi tega več ljudi

samo en mini pomol pred oštarijo obstaja, pa še na tem bi nama dinghija sesulo...

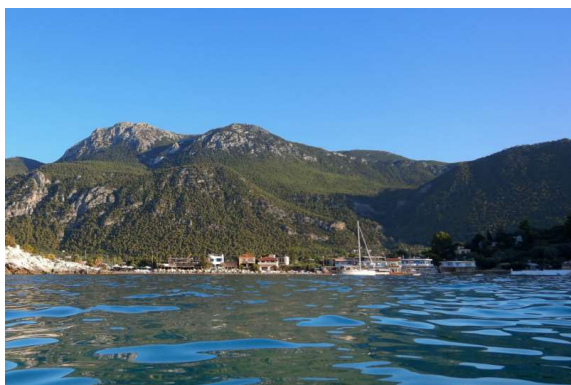
mimogrede: v podpalubju sva imela zvečer še vedno 33C ... zato je sledilo obvezno kopanje

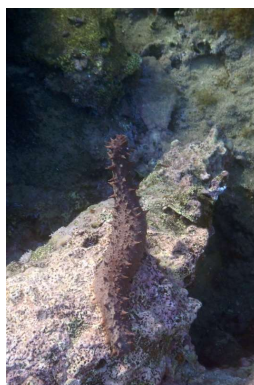
nimam običaja gledati kako smo sidrani; danes me je pa zanimalo kako je in sidro je globoko zakopano.... sem ga najprej iskala v travi, potem pa našla daleč proč v pesku, mivki

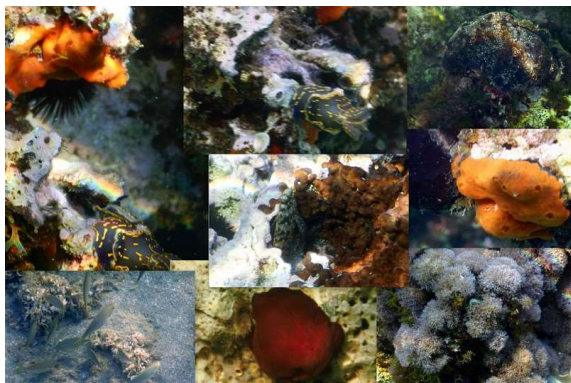
ni porcijska riba ima pa zanimive oči

Mala nima nobene družbe v zalivu

*cevasti brizgač
(Tubular Sea Cucumber)-Med razmnoževanjem se osebki s polovico telesa postavijo pokonci. Nisem uspela ugotoviti ali je to samec (kje je potem samica?)*

pa še nekaj utrinkov z večernega snorkljanja; zadnje pol ure je bilo izredno težko fotografirati zaradi močnega vala

29. avgust 2020, sobota

Agios Sotiras - Kiato, Grčija

Danes sva videla jadrnico!

Pa to ni bilo takoj zjutraj. Najprej bi šla na obalo. Cincava, iti ali ne iti. Val se je še vedno valil nekje izpod patraškega mosta in dingi bi bil še vedno v nevarnosti, če ne bi na sosednji breg pristal ribič in zato jaz ne bi v roke vzel daljnogled. Ja, tudi tam se čolniček lahko priveže in tam skoraj ni vala. Greva.

Greva po kruh, pito, zelenjavo in v senco na frape. Za ogled vasice zmanjka energije. No, bolje rečeno, preveč energije nam sonce pošilja, da bi bil ogled prijetno opravilo. Res je vroče. Po hitrem postopku se vrneva na Malo in se ravno pripravljava na izplutje, ko mimo priplava tujec. Italijan s perfektnim znanjem angleščine. Ja, tudi to se zgodi. Tukaj je s klapo, ostali so domačini. Ne glede na to, prvega tujega turista sva pa le srečala. Še ena zanimivost tega kraja.

Na otočke sredi zaliva se odpraviva. Vsega skupaj nekaj milj plovbe je do tam. Rad bi preveril, kdo ima prav, Rod ali Navionics. Nihče! Sidrava se v 11 m globoko dno in ko v vodo spustiva 40 m verige je krmilo le še nekaj cm nad šodrom (Mala ima krmilo približno enako globoko, kot kobilico, okoli 2 m). Kaj je na tleh, kamor je sidro padlo, bi težko točno določil. Večinoma je mivka, nekaj je pa tudi gum, štedilnikov, luči, zvrtkov vrvi, akumulatorjev, posod za špagete in potopljenih čolnov. Vesna gre pod vodo in se po dveh urah vrne razočarana. Naravnih znamenitosti skoraj ni, umetnih je kolikor hočeš. V potapljaški turistični agenciji bodo to kmalu prodajali kot "exclusive garbage diving site" ali kaj podobnega. Ker je nekaj posebnega, bo zato malo dražje. A nič zato. Kovidboječi turisti bodo trumoma drli gledat stare gume pod vodo, saj bo na plakatu podnapis "covid free underwater terrain".

Ogledava si še naslednji zaliv iz Rodovega vodiča in tam, no, tam se je zgodilo tisto iz prvega stavka. V zalivu so eni že sidrani (in s krmo vezani na mini pomolček). Globine so tukaj primernejše in na osmih metrih bi se dalo s sidranjem v pesek preživeti tudi močnejše vzhodne vetrove. Pa tega ne bova počela, midva samo poskenirava dno in greva dalje. Cilj je Kiato.

V luki Kiato se priveževa na bok, no sosedje, Angleži, naju privežejo. Če so sosedje, to pomeni, da je tudi tu že ena jadrnica (prostora je itak za deset bočno privezanih bark). Očitno se vračava na glavno cesto. Avtocesta to na srečo še ni. Kar je vidno tudi po oštarijah, ki jih obredeva. Sori-maj-ingliš-is-not-gut je kar običajna fraza na vhodu. Ni-blema, se bomo pa po grško menili. Itak imajo na mizi tablico s QR kodo in podnapisom Scan this for menu. In menu se potem prikaže na telefonu. V grščini, hic!

Jutri sva nameravala skozi Korintski kanal, pa ne bova šla. Ob nedeljah je 30% dražje v že tako najdražjem prekopu (na meter dolžine) na svetu. In midva imava čas. Miso kilo kokkino krasi ke kalamakia kai atherina za pijačko in snack, da si kupiva sedalno pravico za mizo na rivi (in opazovanje mimoidočih na korzu) je na tej strani kanala popolnoma enak, kot na oni strani.

okolica zaliva je bujno zelena

Tone že ob osmih zjutraj gleda na obalo ali je še odprt kafič ali ne? tudi oštir se sprašuje: odpreti ali ne odpreti?

sosednji lokal je 100% še vedno zaprt ob tako rani uri, ko ostali še spimo

zaliv sicer prijeten, vendar je ves čas nekaj vala

sidrišče Zoodhokhos

nič novega, bi rekla ... pa še to sem morala kar dobro iskati; danes sem bila pod vodo le uro in tričetrt ... no, vsaj naplavala sem se, ker sem kar daleč šla

lepo narejena hiša, sedaj pa vse razpada :(

žalostno! potopljeni čoln z vso navlako, da ne govorim o nešteti avtomobilskih gumah (le od kje jih je vsepovsod toliko??), itd... tisti, ki so vse to odvrkli verjetno niso nikoli pogledali kaj so pustili za seboj?

hiša na otočku zapuščena ali ne? kakorkoli, domačini se skrivajo pred vročino

sosednji zaliv kjer je bila celo jadrnica privezana na pomol z ritjo in pa tudi kar dosti malih čolničev

lučica za domorodce (?) v Kiatosu

pogled na mesto Kiato iz našega pomola

Leto 2020

Saronski zaliv

30. avgust 2020, nedelja

Kiato - Kanakia, Salamina, Grčija

Na pomolu sva ostala sama. Greva po kruh in pito ter na obvezni frape. Potem pa pot pod noge. Samo kam? Najbolje bi bilo skozi kanal, le da je danes baje 30% dražji, ker je nedelja. Še enkrat preveriva na netu in, ne, dražje so le usluge pilotov in remorkerjev. Torej nima smisla čakati do jutri.

Ob 12.00 sva pred Posidhonijo na NW vhodu v kanal. Ko se javiva po VHF 11, nama zabičajo, naj dava »full speed«, če hočeva skozi v tej rundi. In dava. In priletiva v množico jadrnic. In potem nekaj minut čakava pred vhodom, da se vsi po vrsti lepo zvrstimo v četico. Devet nas gre skozi v tej rundi. Še prej je šlo v konvoju v naši smeri pet ali šest motornjač. Vmes so potopni most za nekaj minut dvignili in spustili promet preko kanala. Le kam smo mi to prišli? Tole je pa res avtocesta! Za povrhu je pa pred nami en francoski drekonja (res mu ne morem drugače reči), ki nekaj časa vozi 3 vozle, nekaj časa 7 vozlov (samo toka je skoraj 2 vozla v nos). Ko ga ima barka med njim in nami dovolj in ga hoče prehiteti na edinem delu, kjer se to da, da mojster full gas in se postavi točno pred njega, da skoraj naredi nesrečo. Kreten!

Sledi kopanje v Saronskem zalivu. Res sva potrebna osvežitve. Morje ima 27 stopinj, zrak krepko preko 30. Voda (ja, voda, za pivo je daleč prevroče) v hladilniku pa 10. Vsakih nekaj dni narediva svežo vodo, svežih 20 litrov, in še ohladiti se ne utegne, ko je že potrebno narediti novo. Naj k temu dodam še nekaj litrov raznih tekočin dnevno po oštarijah, da je slika popolna. Tudi danes jo delava. Nazadnje sva jo včeraj, a v hladilniku popoldan fali že sedem plastenk po liter in pol.

Sidrava se na Salamini, tam, kjer sva se že lani. Skok v vodo za hlajenje je prva prioriteta. Vetra ni bilo cel dan (vsaj ne uporabnega) in pregrete telesi je potrebno nekako ohladiti. Res pa je tudi, da tako topla voda, kot je tukaj ni ravno najboljše hladilno sredstvo.

Dobro morsko hrano povečerjava kar na barki. Itak je za moj okus to precej boljša večerja, kot jo zmorejo pripraviti oštirji na kopnem. Za mene je tudi enako naporna, Vesna ima pa precej več dela, kot le usesti se za mizo in počakati, da je postrežena.

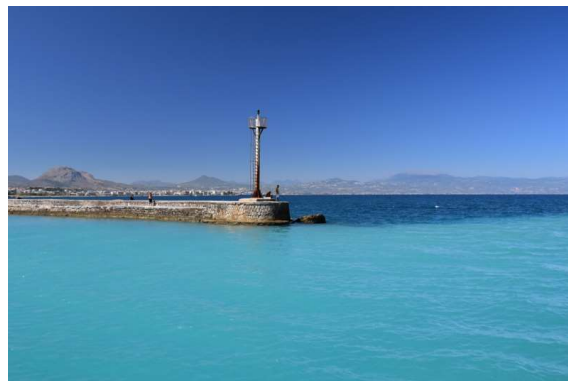
mesto Loutraki pred vhodom v korintski kanal

točno opoldne sva pridvela na vhod kanala in po petih minutah počasi kapljamo en za drugim

toliko hkrati nas še nikoli ni bilo v kanalu, običajno sva sama; kot je bilo videti jih je kar nekaj prišlo iz mesta Korinta

ostra meja med morjem in vhodom v kanal zaradi peščenega dna

vozniki avtomobilov potrpežljivo čakajo, da se most spet odpre (uf, kolikokrat smo občudovali v preteklosti plovila, ki so šla skozi kanal, mi pa na suhem....)

peščene stene

vse jadrnice so naprej pobegnile razen tega francoza, ki je enkrat vozil hitro, drugič počasi, motornjača pa živce izgubljala no, pa Tone tudi, saj ni prijetna plovba, če imaš tok proti sebi

...in tukaj motornjača skoraj prehiti jadrnico, pa francoz pritisne na gas in gremooooo....

jasno, da so drugi že vsi zdavnaj zunaj; kasneje zvem, da je bila v kanalu angleška flotilja s šestimi jadrnicami

očitno čakajo, da se speljemo vsi in potem spet skačejo vrvjo ?

ogromna ladja (le kako se je prerinila skozi kanal :)), pripluje iz kanala, flotilja pa direktno pred njo...jasno, da je bilo hupanje s strani ladje :)

takoj za ovinkom kanala pa natrpna plaža s kopalci (ogromno!!!)

31. avgust 2020, ponedeljek

Kanakia, Salamina - Zea, Atene, Grčija

Zbudi me val, zoprn val. Vetra ni, val se vali v zaliv. Napovedani so bili vetrovi iz vzhodnih kvadrantov, pa sva se sidrala na zahodnem delu otoka. Napoved pa ni zdržala testa narave, val se vali točno z zahoda. In to tak, ki je posledica močnega padajočega vetra nekaj deset milj stran, kratek strm in relativno visok. Ko izplujeva, imava val kmalu od zadaj, a je še vedno zoprn. Vetra ni, motorirava po razburkanem morju. Najslabša možna kombinacija.

Pa pokliče Vesna v Zea marino, tam bi obiskala prijatelja. Ali imajo prostor še za naju? Poslati morava mail. Ok, pa dajmo. In potem preveriva. Kaj vendar teživa, povedo, vsaj pol ure potrebujejo, da preverijo, kako je s prostorom. V pol ure bova pa itak že tam. No, pa jih malo pred vhodom Vesna še tretjič pobara, če že kaj vedo. Ne še. Ok, potem greva pa v drugo marino, sorči. In takrat se jim pobliska, seveda, spomnili so se, imajo prostor. Marina ima slogan "Very well organized marina". Grčija. No, pa s tem še ni konec debate. Marineri na dingiju, ki bi nama moral pokazati privez, brska po printih od petka, kje imava rezervirano. Nimava. Ne moreta notri. Vprašaj na recepcijo, sva se ravnokar zmenila. Ar-ju-šur? jasno, da sva šur. Potem pa nou-problem. Grčija, Grčija, Grčija! In spravi naju na privez, ki je za Malo idealen. Prostora za manevriranje brez bow thrusterja je ogromno, dingi na divitsih pa parkirava lepo pod pomol. Voila!

Prav občudujem Vesno, da ima voljo iti v recepcijo in se bosti z uradniki. Tokrat sem šel z njo. Tale "very well organized marina" nama je vzela pol ure časa za prijavo. Vse gre tako strašno počasi. Voda in elektrika sta opcijsko na kartico. Midva vode in elektrike ne potrebujeva in zato nama kartica ne pripada. Logično. Ampak ta ista kartica tudi odpira vrata na pomol in v kopalnico. Je tudi to logično? Kaj sedaj? Deset dodatnih minut, da se uredi tudi to in pet dodatnih, da dobiva WiFi kodo, ki je sploh ne potrebujeva. Jaz še vedno kurim hrvaški internet v roamingu, ki ga kar noče zmanjkat. Vse vikende je zastoj v neomejenih količinah. Tudi v roamingu, hmmm... Še deset minut, da Vesni dajo telefonsko številko zobozdravnika. Very organized? Dobiva pa welcome package s flaško vinca, kupom prospektov in eno skrivnostno škatlo. Notri so navodila za boj proti porednemu virusu in maska ter razkužilo. Hja...

Mohameda ni na barki, v šopingu je. Spijeva frape, Vesna poklepeta z njegovim kompanjonom in se zmenimo, da se vidimo kasneje.

Potem pa k frizerju. Mojster frizer je možakar s trebuškom, v kratkih hlačah in japankah. In brez maske. Tudi midva sva brez. To šteje največ. Kako postrže je drugotnega pomena. Prioritete in vrednote so se v tej zadnji svetovni vojni precej

spremenile. Tako, kot se v vsaki vojni...

Po frizerju na kosilo v bližnjo birtijo in po kosilu v enega izmed marinskih kafičev, kjer naju že čaka Barbara. Odkar sva zapustila recepcijo very well organized marine je najin timing izdelan v nulo. Še dobro, da midva nisva well organized, potem najbrž ne bi nič špilalo.

Ne mine dolgo časa in pridruži se nam Mohamed iz Hurgade. Več kot dva meseca se lovimo za srečanje, pa se vedno zgrešimo. Tokrat se nismo. Iz Italije prav počasi pelje eno čisto novo 24 metrsko barko, Famiglia po imenu, v El Gouno. In spotoma si on, njegov pomočnik in gostje ogledujejo Hrvaško in Grčijo. Težka služba...

Ko se nam pridruži še Barbarin sin Mihalj s svojo izbranko, je počasi čas za Vesnin odhod k zobozdravniku. Uf, je bila živčna zadnje pol ure. Mihalj naju dostavi točno pred vrata klinike, kjer pa ni tako sproščeno vzdušje, kot pri bricu. Maske stavi sad! In kar na vhodu najprej strel v glavo. Infrardeče merjenje temperature. Nadaljevanje je birokratsko. Najprej podpis GDPR papirja. Ko je to storjeno, sledi zbiranje osebnih podatkov, vključno s popisom imen prednikov od čukunbabe dalje. V čakalnici, kjer sva edina gosta morava obvezno nositi maske. Ko Vesna leži na stolu pri zobarju, sva pa jaz in teta za pultom edini živi bitji v čakalnici. Virusi, vključno s ta hudobnim, po definiciji menda niso živa bitja, če se še prav spomnim iz šole. No, saj že, ko je Vesna popoldan telefonirala za termin, ji je bilo zabičano, da brez maske pri njihovem zobozdravniku ne bo šlo. Prav zanimalo naju je, kako ji bo naredil plombo, če bo nosila masko na obrazu. Pa je bilo enostavno. Masko je nosila samo v čakalnici. Kakorkoli, zelo nobel privatna klinika z najsodobnejšo opremo ima zelo sprejemljive cene. Precej ceneje je, kot v Ljubljani. Plombiranje za 40 evrojev (za takojšnji poseg - preko vrste, torej) se meni zdi zelo ugodno. In če bi bila zavarovana, bi to itak častil Coris.

pred Atenami ogromno tankerjev

pred Zea marino kopališče

Zea marina pod klifi :)

najprej je bil na vrsti za striženje Tone ... samo špičke si je pustil postrži; dobrodušen frizer in karkoli si mu rekel, je bilo: ne, ne

kofetkanje z Mohamedom

welcome darilo s strani Zea marine; stay safe and sail piše na maski iz blaga... kakšno je vino, povemo drugič :)